

ANTAPSYA-4^η Συνδιάσκεψη**ΘΕΣΕΙΣ του ΠΣΟ (21/1/2018)****ΕΙΣΑΓΩΓΗ**

1. Η ANΤAPCΨYA οδεύει προς την 4η Συνδιάσκεψή της σε μια περίοδο που οι εξελίξεις διαψεύδουν τις εκτιμήσεις για την σταθεροποίηση του συστήματος διεθνώς και στην Ελλάδα. Ο καπιταλισμός δεν έχει ξεπεράσει την κρίση του, αντίθετα αυτή μετατρέπεται και σε πολιτική κρίση στα μέχρι τώρα κάστρα της σταθερότητας, στις ΗΠΑ και την ΕΕ. Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται, απειλώντας να αποσταθεροποιήσουν, πέρα από την Μέση Ανατολή, περιοχές ζωτικές για τον παγκόσμιο καπιταλισμό, όπως η Άπω Ανατολή.

Ο ελληνικός καπιταλισμός είναι κομμάτι αυτής της πραγματικότητας, παρά τις υποκριτικές διακηρύξεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ότι «φαίνεται φως στην άκρη του τούνελ», ότι το 2018 θα είναι η χρονιά της «εξόδου από τα μνημόνια» κι ότι η «κανονικότητα» επιστρέφει. Αντίθετα, το 2018 θα είναι χρονιά έντασης των μνημονιακών επιθέσεων, ταυτόχρονα όμως και χρονιά βαθέματος της κρίσης του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία τροφοδοτείται με την αμφισβήτηση και τις αντιστάσεις από τα αριστερά και από τα κάτω. Παρά την υποχώρηση των μεγάλων αγώνων και την προσπάθεια εμπέδωσης μιας νέας μνημονιακής «κανονικότητας» ως «αναπόδραστης» και «αιώνιας», το εργατικό και λαϊκό κίνημα συνεχίζει να δίνει σημαντικές μάχες και να κρατάει ανοιχτή την δυνατότητα ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής.

Με αυτήν την οπτική αντιμετωπίζουμε τα καθήκοντά μας το επόμενο διάστημα. Η συγκρότηση της ANΤAPCΨYA εννιά χρόνια πριν ως μετώπου οργανώσεων και αγωνιστών/τριών της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς ήταν και συνεχίζει να είναι μια πολύτιμη κατάκτηση για όλο το κίνημα. Ο προωθητικός ρόλος και η δυναμική της κάθε άλλο παρά έχουν εξαντληθεί, παρά τις υπαρκτές και σοβαρές αδυναμίες και ανεπάρκειες που χαρακτήρισαν την παρέμβασή μας από τη 3η Συνδιάσκεψη (2016) μέχρι και σήμερα.

Φιλοδοξούμε η 4η Συνδιάσκεψη, και η πορεία προς αυτήν, να γίνει ο άξονας πρωτοβουλιών και παρεμβάσεων για:

Ένα άλμα στην ANΤAPCΨYA που περιλαμβάνει την βαθύτερη επεξεργασία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, την ενίσχυση της μαζικότητας, της ενότητας, της δημοκρατίας, της συμμετοχής στους εργατικούς και νεολαιίστικους αγώνες, και την διεύρυνσή της με νέες δυνάμεις ρεύματα και αγωνιστές-τριες.

Μια ενωτική, μαχητική αγωνιστική παρέμβαση στο εργατικό και λαϊκό κίνημα για την διεκδίκηση των σύγχρονων αναγκών και δικαιωμάτων του κόσμου της δουλειάς, για την ανατροπή της ευρωμνημονιακής επίθεσης και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, για την ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος, για ενωτικές πρωτοβουλίες προς όλες τις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος και της Αριστεράς.

Την συσπείρωση των πολύμορφων δυνάμεων, ρευμάτων και αγωνιστών που εγκαταλείπουν τον ΣΥΡΙΖΑ, που αντιλαμβάνονται τα αδιέξοδα και τα όρια των ρεφορμιστικών προτάσεων, στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου-πόλου. Για άμεσα ορατά βήματα στην

πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντι-ΕΕ δυνάμεων και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής.

Α. ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Α1. Η αναιμική «ανάκαμψη» και η απειλή μιας νέας ύφεσης

2. Το καλοκαίρι του 2017 συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια από την κατάρρευση της Bear Sterns στις ΗΠΑ, που έδωσε το έναυσμα για την μεγαλύτερη ύφεση που έχει γνωρίσει ο καπιταλισμός από τη δεκαετία του '30. Η εικόνα που καλλιεργούν συστηματικά οι διαχειριστές του συστήματος είναι ότι η κρίση αποτελεί παρελθόν, αποτελεί ένα ατύχημα. Ισχυρίζονται ότι οι διασώσεις των τραπεζών με κρατικό χρήμα σε συνδυασμό με τις νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις» ξαναβάζουν το σύστημα σε τροχιά σταθεροποίησης και ανάπτυξης.

Οι δυνάμεις του κεφαλαίου επιχειρούν να υπερβούν την κρίση μέσα από την προώθηση των αντιδραστικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, σε όλα τα πεδία από την παραγωγή ως το πολιτικό σύστημα: Με την τεράστια εμβάθυνση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων, με την προώθηση της ιδιωτικοποίησης και εμπορευματοποίησης των πάντων, με την αξιοποίηση και προώθηση επιστημονικών καινοτομιών για την ένταση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης της εργατικής τάξης, με την άνευ προηγουμένου συγκέντρωση του κεφαλαίου, της ιδιοκτησίας και του πλούτου στα χέρια λίγων κεφαλαιοκρατών, με την τρομακτική ένταση της διπλής κλοπής των λαών και ολόκληρων περιοχών από τα ηγεμονικά καπιταλιστικά-ιμπεριαλιστικά κέντρα, μέσω και του ληστρικού μηχανισμού του «χρέους» που εκτινάσσεται διεθνώς. Ταυτόχρονα επιδιώκουν μια στροφή στην πολιτική αντίδραση (αντιδημοκρατικός κατήφορος της ΕΕ, μορφές επιτροπείας και ουσιαστικής κατάργησης της δημοκρατίας με διάρκεια, ενίσχυση της δεξιάς και ακροδεξιάς κ.ά.).

Πάνω στο έδαφος της κρίσης οξύνονται οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστικών κέντρων και των αστικών τάξεων σε όλο τον κόσμο. Οι πολεμικές εστίες πολλαπλασιάζονται, οι πολεμικοί εξοπλισμοί αναπτύσσονται παντού (ακόμη και στην καταχρεωμένη Ελλάδα), οι κίνδυνοι για πολεμικές συρράξεις δυναμώνουν. Μέσα στην κρίση του, το κεφάλαιο δεν διστάζει να βάψει τα χέρια του με αίμα προκειμένου να ενισχύσει την θέση του έναντι της εργατικής τάξης και των ανταγωνιστών του, προκειμένου να ξεπεράσει την κρίση του μέσα από την καταστροφή.

Όμως, η καπιταλιστική κρίση δεν ξεπερνιέται παρά τις επιθέσεις των καπιταλιστών στην εργατική τάξη ή τις ενέσεις ρευστότητας που κρατάνε την παγκόσμια οικονομία στην «εντατική» και φουσκώνουν την κερδοσκοπία. Οργανισμοί όπως ο ΟΟΣΑ και το ΔΝΤ παρουσίαζαν τους προηγούμενους μήνες ως «μεγάλη πρόοδο» το γεγονός ότι καταγραφόταν θετικό πρόσημο στις ΗΠΑ, την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ιαπωνία ταυτόχρονα. Στην πραγματικότητα, κάτω από την επιφάνεια των καθουσιαστικών διαβεβαιώσεων, οι ανησυχίες για την «υγεία» του συστήματος δεν μπορούν να κρυφτούν και διατυπώνονται ανοιχτά. Ακόμα και οι δικό τους οργανισμοί (έκθεση του ΟΟΣΑ για την παγκόσμια οικονομία) ομολογούν ότι αυτό που παρουσιάζεται διεθνώς (αλλά και εδώ στην Ελλάδα από τον Τσίπρα) ως «ξεπέρασμα της κρίσης» δεν είναι παρά μια **αναιμική ανάκαμψη** κι ότι η προοπτική μιας νέας ύφεσης είναι κάτι παραπάνω από υπαρκτή. Η συζήτηση γίνεται για το πότε και το πώς αυτή θα ξεσπάσει.

Ένα «καμπανάκι» είναι η άνευ προηγουμένου διόγκωση του ιδιωτικού και δημόσιου χρέους διεθνώς. Σύμφωνα με την έκθεση του ΟΟΣΑ «Παρά την κάποια απομόχλευση των τελευταίων

χρόνων το χρέος των νοικοκυριών και των μη-χρηματοοικονομικών επιχειρήσεων παραμένει σε ιστορικά υψηλά επίπεδα σε πολλές χώρες και σε κάποιες συνεχίζει να αυξάνεται». Για τους ίδιους κινδύνους προειδοποιούν και οι πιο «έγκυροι» μηχανισμοί του διεθνούς κεφαλαίου (ΔΝΤ, Deutsche Bank κ.ά.) που διαπιστώνουν ότι, παρά τις τρομακτικές ενέσεις ρευστότητας για την «διάσωση του τραπεζικού συστήματος» –που υπολογίζονται παγκοσμίως σε 34 τρισ. δολάρια!– τα αποτελέσματα είναι εξαιρετικά φτωχά, την ίδια στιγμή που με τη δημιουργία και τη συσσώρευση τεράστιων βουνών από χρέη και ελλείμματα δημιουργούνται οι όροι για μια ακόμα βαθύτερη ύφεση.

Το υπόβαθρο αυτού του φαύλου κύκλου είναι ότι η ίδια η «υγεία» του συστήματος δεν έχει αποκατασταθεί: Παρά την τεράστια επίθεση για την ανάκαμψη της καπιταλιστικής κερδοφορίας, η κερδοφορία του κεφαλαίου συνεχίζει να είναι αδύναμη και στα χαμηλότερα επίπεδα όλης της μεταπολεμικής περιόδου. «Με την εξαίρεση της Ιαπωνίας, το 2016 όλες οι οικονομίες είχαν χαμηλότερα ποσοστά κέρδους συγκρινόμενα με το 2007 και σε κάποιες περιπτώσεις πολύ χαμηλότερα. Κατά τα δυο τελευταία χρόνια η κερδοφορία έχει μειωθεί σε όλες τις χώρες, ακόμα και στην Ιαπωνία».¹

Η σημερινή δομική κρίση του καπιταλισμού, η αδυναμία υπέρβασής της και ανάκτησης «βιώσιμων ρυθμών ανάπτυξης» παρά τα τεράστια ποσά που δαπανήθηκαν για αυτόν τον σκοπό και παρά την ιστορικών διαστάσεων επίθεση στην εργατική τάξη και τους λαούς, αναδεικνύουν τα ιστορικά όρια του ίδιου του συστήματος. Τα γιγάντια υπερσυσσωρευμένα κεφάλαια δεν μπορούν να «αξιοποιηθούν» επενδύόμενα στην παραγωγή με τρόπο ικανοποιητικό για το κεφάλαιο, ενώ ούτε η καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων και η υπερεκμετάλλευση της εργατικής τάξης και των λαών δεν είναι επαρκείς όροι για την ανάταξη της καπιταλιστικής κερδοφορίας και το ξεπέρασμα της κρίσης.

Όλα τα γιατροσόφια και τα «μίγματα πολιτικών», των τελευταίων δέκα χρόνων, αντί να ξεπεράσουν την κρίση, έχουν φορτώσει το σύστημα με νεκρά βάρη, με τους διαχειριστές του να περιπλανούνται σε ένα ναρκοπέδιο με πυκνή ομίχλη. Παράλληλα, οι επιθέσεις στην εργατική τάξη δεν έχουν καταφέρει να δώσουν φτερά στο σύστημα (ιστορικά, ο καπιταλισμός ποτέ δεν ξεπέρασε γενικευμένες κρίσεις εντείνοντας την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης) ούτε βέβαια κατάφεραν να αφαιρέσουν από την εργατική τάξη τη δυνατότητά της να παλεύει συλλογικά, να ενώνεται κόντρα στους διαχωρισμούς, στον αγώνα για τα άμεσα και ιστορικά της συμφέροντα.

Για αυτό τον λόγο όλες οι αστικές αντιλήψεις –οι οποίες επηρεάζουν την συζήτηση και στην αριστερά– που αντιμετωπίζουν την κρίση σαν «χρηματιστηριακή», σαν αποτέλεσμα της «αχαλίνωτης δράσης των τραπεζών» ή ακόμα και σαν κρίση της «ενεργού ζήτησης» έχουν χρεοκοπήσει. Μόνο τα όπλα της μαρξιστικής κριτικής μπορούν να αποκαλύψουν το «κρυμμένο της μυστικό»: ότι πρόκειται για κρίση που έχει την βάση της βαθιά στους νόμους της καπιταλιστικής παραγωγής και του συστήματος εκμετάλλευσης, μια κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου, που οδηγεί στην αδυναμία ανάταξης της καπιταλιστικής κερδοφορίας.

Ο σημερινός καπιταλισμός δεν επιδέχεται λύσεις «κεϋνσιανού τύπου», «ενδιάμεσες» λύσεις ή λύσεις «κοινωνικού συμβολαίου». Γι' αυτό η σοσιαλδημοκρατία συντάσσεται στη νεοφιλελεύθερη πολιτική, γι' αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ ακολουθεί αυτόν τον δρόμο. Γι' αυτό η αντικαπιταλιστική πολιτική πρόταση δεν είναι κάποιος «ιδεολογικός πόθος», αλλά πηγάζει από την οξύτητα και τον χαρακτήρα των αντιθέσεων του σημερινού καπιταλισμού. Ο συνδυασμός των

αδιεξόδων και των ανταγωνισμών των αρχουσών τάξεων με την οργή και τους αγώνες της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων δίνει νέες δυνατότητες για την Αριστερά γενικά και ιδιαίτερα για την επαναστατική, αντικαπιταλιστική αριστερά διεθνώς.

A2. Η κρίση στην καρδιά της ΕΕ: από την οικονομία στην πολιτική

3. Η Ε.Ε. και η ευρωζώνη είναι αναπόσπαστο κομμάτι της κατάστασης του καπιταλισμού παγκόσμια. Μόνο από το 2015 και μετά η ΕΚΤ έχει «ρίξει» περίπου 2,3 τρισ. στη δική της εκδοχή της «ποσοτικής χαλάρωσης». Το ποσό αυτό ισοδυναμεί με το ετήσιο ΑΕΠ της Γαλλίας, που είναι η έκτη οικονομία στον κόσμο! Αυτή η τεράστια «ένεση» κατάφερε να δώσει τους σημερινούς ανααιμικούς ρυθμούς ανάπτυξης, αλλά και ταυτόχρονα να δημιουργήσει μια σειρά ερωτήματα για τα «πυρομαχικά που σώνονται» μπροστά στους αναμενόμενους νέους σπασμούς της κρίσης του συστήματος.

Οι ωρολογιακές βόμβες είναι πολλές. Παράδειγμα αποτελεί η Ιταλία: το ιταλικό δημόσιο χρέος έχει ξεπεράσει το 130% του ΑΕΠ (μόνο η Ελλάδα την ξεπερνάει) ενώ τα ελλείμματα εξακολουθούν να ρουφάνε το 2,5% του ΑΕΠ της χώρας. Η Ιταλία ξοδεύει για την εξυπηρέτηση του χρέους της περισσότερα από οποιαδήποτε άλλη χώρα της Ευρώπης (περιλαμβανομένης και της Ελλάδας). Την ίδια στιγμή, οι ιταλικές τράπεζες είναι φορτωμένες με ένα βουνό «κόκκινων» δανείων που το καλοκαίρι του 2017 έφταναν τα 350 δισ. ευρώ. Τον Δεκέμβρη του 2016 η ιταλική κυβέρνηση αναγκάστηκε να διασώσει μια από τις αρχαιότερες ιταλικές τράπεζες, την Monte dei Paschi di Siena.

Στην πραγματικότητα η οικονομική κρίση όχι μόνο δεν ξεπερνιέται, αλλά μετατρέπεται και σε πολιτική κρίση, κλονίζοντας τα θεμέλια της «ευρωπαϊκής ενοποίησης». Ο πρώτος σεισμός ήρθε με το δημοψήφισμα στη Βρετανία για το Brexit (έξοδο από την ΕΕ) τον Ιούνιο του 2016. Η εξήγηση που έδιναν τότε τα διάφορα επιτελεία (προπαγανδιστικά και μη) ήταν ότι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος σχετίζεται με κάποιες βρετανικές ιδιορρυθμίες (και με τον υποτιθέμενο ρατσισμό της βρετανικής «λευκής» εργατικής τάξης) και σίγουρα όχι με κάτι που θα απειλήσει σοβαρά το οικοδόμημα της ΕΕ. Τα αποτελέσματα των γερμανικών εκλογών τον Σεπτέμβρη του 2017 ήρθαν όμως να επιβεβαιώσουν την εικόνα της πολιτικής κρίσης στον «πυρήνα» της Ε.Ε. Τα παραδοσιακά κόμματα που στήριξαν το «θαύμα» του γερμανικού καπιταλισμού μεταπολεμικά και διαχειρίστηκαν την «ευρωπαϊκή ενοποίηση» είδαν τα ποσοστά τους να πέφτουν στο χαμηλότερο επίπεδο από το 1949 -κι αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία.

Η κυβέρνηση του Ραχόι στην Ισπανία προβαλλόταν επίσης ως παράδειγμα επιτυχημένης «εξόδου από την κρίση». Όμως, ήρθαν οι εξελίξεις και το κίνημα στην Καταλονία και ράγισαν αυτή τη βιτρίνα. Στις εκλογές της 21 Δεκέμβρη στην Καταλονία φάνηκε ανάγλυφα και η αντοχή του κινήματος (ανεξάρτητα από την ηγεσία του) και τα αδιέξοδα της πολιτικής πυγμής του Ραχόι που είχε και έχει την στήριξη όλης της ΕΕ. Η ANΤΑΡΣΥΑ πολύ σωστά εξέφρασε την αλληλεγγύη της στο κίνημα που πάλεψε και παλεύει στην Καταλονία, από την σκοπιά των κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων και του λαού, και όχι σε συμμαχία με την καταλανική αστική τάξη.

Στην Πορτογαλία αυτό που παρουσιάζεται ως «επιτυχία» της σοσιαλδημοκρατικής κυβέρνησης, που έχει τη στήριξη της αριστεράς, δεν είναι παρά η διαχείριση της μνημονιακής πραγματικότητας, με οριακές βελτιώσεις απαραίτητες για την πολιτική σταθεροποίηση της κατάστασης. Η τοποθέτηση του πορτογάλου υπουργού Οικονομικών στη θέση του προέδρου του

Eurogroup δείχνει ότι αυτή η πολιτική είναι –και στην περίπτωση αυτή- επιθυμητή από τα κέντρα του συστήματος, προς το οποίο λειτουργεί σαν «εφεδρεία».

4. Η ίδια η διαδικασία της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης έχει μπει σε κρίση, που τροφοδοτείται τόσο «από κάτω», από την πλατιά δυσaréσκεια των μαζών, όσο και «από πάνω» την ένταση των αντιθέσεων και ανταγωνισμών.

Η απάντηση του ευρωπαϊκού κεφαλαίου είναι η **ένταση της αντιδραστικής θωράκισης της οικονομικής και πολιτικής λειτουργίας της Ε.Ε.:** θεσμική εμπέδωση και επιβολή των «νεοφιλελεύθερων»-καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, μορφές διαρκούς επιτροπείας, υπουργός οικονομικών για την συγκέντρωση των αποφάσεων, ένταση της ανισομέρειας και των ανισοτήτων, ισχυρή τάση προς την στρατιωτικοποίηση. Όμως το «όχημα» για αυτά τα «προχωρήματα» από την πλευρά του κεφαλαίου, δηλαδή η ανανέωση και ισχυροποίηση του «γαλλογερμανικού άξονα» ως της ατμομηχανής που θα πάει μπροστά την «ευρωπαϊκή ενοποίηση» και θα αναζωογονήσει τον ευρωπαϊκό καπιταλισμό, μέσα από το «πετυχημένο» δίδυμο Μέρκελ-Μακρόν, δέχτηκε πολύ ισχυρό πλήγμα. Τα σχέδια που πριν από μερικούς μήνες έμοιαζαν και σαν σωσίβιο και σαν όραμα για τις άρχουσες τάξεις της Ε.Ε. -και στα οποία επένδυε και ο Τσίπρας για να δικαιολογήσει την επιλογή ότι «δεν υπάρχει εναλλακτική έξω από ευρώ και ΕΕ»- έδειξαν νωρίς τα όριά τους.

Όλες αυτές οι εξελίξεις καταρρίπτουν κάθε απάτη περί δυνατότητας της Ε.Ε. να αλλάξει σε φιλολαϊκή κατεύθυνση. Η ΕΕ δεν μεταρρυθμίζεται, δεν τροποποιείται, ανατρέπεται. Γι' αυτό είναι αναγκαίο παρά ποτέ να δυναμώσουμε την πάλη κατά της Ε.Ε. Η αντικαπιταλιστική διεθνιστική έξοδος από την Ε.Ε. είναι η μόνη προοπτική για τους εργαζόμενους. Δεν χαρίζουμε τα πολύμορφα και αντιφατικά ρεύματα αμφισβήτησης της Ε.Ε. στον αστικό ευρωσκεπτικισμό και την ακροδεξιά.

5. Τα σοκ για τους «από πάνω» θα συνεχιστούν. Τροφοδοτούν και τροφοδοτούνται από τους αγώνες, τις αντιστάσεις και την αμφισβήτηση των «από κάτω». Η σχέση είναι διαλεκτική. Οι ανταγωνισμοί τόσο στο εσωτερικό των αστικών τάξεων όσο και ανάμεσα στις αστικές τάξεις δεν εκτυλίσσονται σε ένα τοπίο όπου η αντίσταση των «από κάτω» έχει τσακιστεί, εξανεμιστεί ή ενσωματωθεί. Το αντίθετο συμβαίνει.

Το κίνημα στην Καταλονία δεν ξεπήδησε από το πουθενά. Ήταν απότοκο των μαχών ενάντια στη λιτότητα και τις επιθέσεις της δεξιάς από το 2011 τουλάχιστον («πλατείες», απεργίες κλπ). Την ίδια διαδικασία, της αναζήτησης μεγάλων κομματιών εργατών/τριών και νεολαίας προς τ' αριστερά, προς την πολιτική έκφραση της ταξικής οργής ενάντια στις ατέλειωτες θυσίες που απαιτούν οι άρχουσες τάξεις, τη διακρίνουμε και στην επανεμφάνιση μαζικών «αριστερών» ρεφορμιστικών ρευμάτων, για παράδειγμα γύρω από τον Κόρμπιν ή τον Μελανσόν στη Βρετανία και την Γαλλία. Γνωρίζουμε πολύ καλά τα όρια τέτοιων ηγεσιών και των προγραμμάτων που εκπροσωπούν. Ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ δώσαμε τη μάχη και στην Ελλάδα και διεθνώς, για τη διατήρηση της αυτοτέλειας της επαναστατικής, αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σε περιόδους που η ελκτική δύναμη κομμάτων τύπου ΣΥΡΙΖΑ έμοιαζε ακαταμάχητη. Δικαιωθήκαμε σε αυτή την στάση.

Το κέρδισμα του κόσμου που κάνει τα πρώτα βήματα σε μια πορεία προς τα αριστερά, με τις αντιφάσεις και τα όριά του, **δεν είναι μονόπρακτο.** Η εργατική τάξη και οι λαοί **είναι δυνατόν** να προσεγγίσουν στην σημερινή εποχή την ανάγκη της αντικαπιταλιστικής ρήξης και των επαναστατικών ιδεών, να φτάσουν πολύ πέρα από τα όρια του κοινοβουλευτικού δρόμου, στο βαθμό όμως που υπάρχει και συγκροτείται με **πολιτική και οργανωτική αυτοτέλεια η αντικαπιταλιστική επαναστατική αριστερά, αναπτύσσονται οι απελευθερωτικές και κομμουνιστικές ιδέες** σαν στρατηγικά «εναλλακτική απάντηση» στον βάρβαρο καπιταλισμό και

δημιουργούνται οι όροι της κοινής δράσης μέσα στους αγώνες και της επαφής με την συνείδηση όλου του δυναμικού που αναζητά προς τα αριστερά. Σε αυτό τον δρόμο βαδίζει η ANΤAPΣYA.

A3. Η όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και το «φαινόμενο» Τραμπ

6. Στο διάστημα που έχει περάσει από την 3^η Συνδιάσκεψη οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί έχουν οξυνθεί, η παγκόσμια «αταξία» έχει εξαπλωθεί και τα «θερμά σημεία» στον πλανήτη πολλαπλασιάζονται. Ενώ η ανάφλεξη πριν από δυο χρόνια στην Ουκρανία, ως αποτέλεσμα της τεράστιας όξυνσης του κοινωνικού και εθνικού ζητήματος και του επικαθορισμού του από τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, έμοιαζε να καταλαγιάζει, η Μέση Ανατολή έπαιρνε φωτιά με την κλιμάκωση του πολέμου στην Συρία και την επέμβαση μεγάλων ιμπεριαλιστών και περιφερειακών υποϊμπεριαλισμών στην σφαγή που εξελισσόταν εκεί.

Σήμερα το «μέτωπο» των ανταγωνισμών στη Μέση Ανατολή παραμένει ενεργό. Το 2017 τελειώνει με το μαζικό Παλαιστινιακό κίνημα να δίνει ηρωικές μάχες μετά τη μονόπλευρη αναγνώριση από τον Τραμπ της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του κράτους-τρομοκράτη του Ισραήλ. Την ίδια στιγμή, η διεθνής αναμέτρηση στην Συρία δυναμώνει αντί να καταλαγιάζει μετά την ήττα του ISIS και εμπλέκει ολοένα και περισσότερο τα γειτονικά κράτη (Τουρκία, Ιράν, Ιράκ, με κλιμάκωση κα των ισραηλινών στρατιωτικών προκλήσεων) αλλά και τις βασικές ιμπεριαλιστικές χώρες (Ρωσία-ΗΠΑ), που συμμετέχουν με σημαντικές στρατιωτικές δυνάμεις, σε κίνδυνο άμεσης αντιπαράθεσης.

Κλιμακώθηκε επίσης η ιμπεριαλιστική επέμβαση στην Υεμένη με τη στρατιωτική εισβολή της Σαουδικής Αραβίας και άλλων και τον σφαγιασμό του λαού της Υεμένης. Η Σαουδική Αραβία, εξάλλου, σε στενή συνεργασία με τις ιμπεριαλιστικές ΗΠΑ, έχει φθάσει ήδη στην 3η θέση των στρατιωτικών εξοπλισμών παγκόσμια, με ευρύτερες βλέψεις ηγεμόνευσης στην περιοχή (βλ. και τη σύγκρουση με το Κατάρ) και σε μετωπική σύγκρουση με το Ιράν.

Η κρίση στην Κορεατική χερσόνησο, με τις συνεχείς απειλές του Τραμπ ότι μπορεί να αφανίσει τη Βόρεια Κορέα κάθε φορά που το αυταρχικό καθεστώς της προχωράει σε πυρηνική δοκιμή ή εκτόξευση πυραύλου, αποτελεί αναμφισβήτητα ένα από τα πιο θερμά σημεία του πλανήτη. Αυτή η εστία έντασης δεν είναι δημιούργημα «δυο τρελών». Είναι προϊόν ευρύτερων ανταγωνισμών. Μέσω της Κορέας ο Τραμπ επιχειρεί να κλιμακώσει τις αμερικάνικες πιέσεις πάνω στην Κίνα.

Η Κίνα αποτελεί μια αναδυόμενη ιμπεριαλιστική δύναμη που κινείται πλέον οικονομικά όχι μόνο με τεράστιες εξαγωγές εμπορευμάτων αλλά και με εξαγωγές κεφαλαίων σε πολλές χώρες που παλιά ήταν προνομιακό πεδίο των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών της Δύσης (ιδιαίτερα στην Αφρική αλλά και στη Νοτιοανατολική Ασία). Ταυτόχρονα όμως αποτελεί πολύτιμο εμπορικό εταίρο και των ΗΠΑ και της Ε.Ε. και κυρίως διαθέτει τεράστια αποθεματικά σε δολάρια τα οποία είναι τοποθετημένα σε αμερικανικά ομόλογα. Ένας ανοιχτός οικονομικός πόλεμος των ΗΠΑ κατά της Κίνας δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Επιπλέον, η Κίνα αμφισβητεί στρατιωτικά τον αμερικάνικο έλεγχο στον Ειρηνικό Ωκεανό, αλλά μια ευθεία στρατιωτική αντιπαράθεση ΗΠΑ-Κίνας είναι δύσκολη για πολλούς λόγους. Αναγκαστικά, οι ανταγωνισμοί παίρνουν πλάγιες μορφές. Και σε αυτές πρέπει να προσθέσουμε και τους ανταγωνισμούς με την Ε.Ε. που ανησυχεί για την κινεζική διείσδυση στην ανατολική Ευρώπη.

Η απόφαση του ΠΣΟ της ANΤAPΣYA τον Σεπτέμβρη του 2017 εκτιμούσε ότι: “Ένα περίπου χρόνο μετά την ανάδειξη Τραμπ στις ΗΠΑ, κλιμακώνεται η πολεμοκάπηλη πολιτική απέναντι σε όποια

χώρα θεωρεί αντίπαλο. Βενεζουέλα, Β. Κορέα, Ιράν έχουν μπει στο στόχαστρο των ΗΠΑ, με τελευταίο δείγμα την ανατριχιαστική ομιλία του Τραμπ στην ΓΣ του ΟΗΕ. Μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ οι αντιφάσεις και οι αντιθέσεις οξύνονται. Οι αμφιβολίες για την οικονομική πολιτική, για την ουσία της πολιτικής «America first», της δυνατότητας να εφαρμόσει πολιτικές «προστατευτισμού» -όπως υποσχόταν- στην εποχή της καπιταλιστικής «παγκοσμιοποίησης», η ευστάθεια του πολιτικού συστήματος, οι σχέσεις με την ακροδεξιά, αλλά και η εξωτερική πολιτική (απόσυρση από την συμφωνία του Παρισιού για το κλίμα, όξυνση της επιθετικής ρητορικής στα «ανοιχτά μέτωπα» με Ρωσία, Βόρεια Κορέα, Κίνα, Ιράν κλπ) οξύνουν τις αντιθέσεις στους κόλπους του αμερικάνικου κεφαλαίου ενώ δεν δείχνουν έως τώρα να μπορούν να εδραιώσουν την ηγετική θέση του αμερικάνικου καπιταλισμού στο παγκόσμιο σύστημα". Αυτή η σωστή εκτίμηση επιβεβαιώνεται από τις νέες εξελίξεις.

7. Σε εποχές κρίσης, σημαντικό τμήμα των κεφαλαίων επιστρέφει στην «εθνική του βάση», με αποτέλεσμα να επιδιώκονται μέτρα στήριξης του κεφαλαίου, «οικονομικού πολέμου» ή/και «προστατευτισμού», να υψώνονται τείχη (με πρώτο στόχο πρόσφυγες, μετανάστες και μειονότητες), να αναπτύσσεται η εθνική ρητορική, **ως μέσο για τη διεκδίκηση καλύτερης θέσης των κεφαλαίων αυτών στον διεθνή καταμερισμό.** Προφανώς δεν έχουμε το «τέλος της παγκοσμιοποίησης», αλλά μια βαθιά κρίση της υπάρχουσας μορφής καπιταλιστικής διεθνοποίησης και μια προσπάθεια ανασυγκρότησής της. Αυτή η προσπάθεια είναι το ταξικό περιεχόμενο της «εθνικής» ή «αντιπαγκοσμιοποιητικής» ρητορικής του Τραμπ, της Μέη, άλλων τμημάτων του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του (Ανατολική Ευρώπη κλπ) και τμημάτων της ακροδεξιάς (όπως η Λεπέν κ.ά.). Η τάση αυτή, σε διαφορετικό βαθμό, εκφράζεται σε όλες τις χώρες και στις αστικές πολιτικές δυνάμεις, είτε εμφανίζονται ως εθνικιστές είτε ως κοσμοπολίτες.

Για τον λόγο αυτό χρειάζεται **αυστηρός διαχωρισμός από όλες αυτές τις αστικές δυνάμεις.** Το περιεχόμενο της «εθνικής» και «αντιπαγκοσμιοποιητικής» τους πολιτικής είναι βαθύτατα αντιδραστικό. Η ανειρήνευτη πάλη μας όχι μόνο ενάντια στην Ε.Ε., αλλά ενάντια στους θεσμούς του διεθνοποιημένου καπιταλισμού (ΔΝΤ, ΟΟΣΑ, CETA κλπ) γίνεται σταθερά από εργατικές διεθνιστικές θέσεις.

8. Αποτέλεσμα της όξυνσης των ανταγωνισμών είναι το πύκνωμα των πολεμικών συγκρούσεων και η απειλή εκδήλωσης γενικευμένων πολέμων σε περιφερειακό ή και ευρύτερο επίπεδο, με πιθανή άμεση συμμετοχή και αντιπαράθεση ηγετικών καπιταλιστικών κρατών.

Η αμφισβήτηση της ηγεμονίας τους, οδηγεί τις ΗΠΑ σε πολιτικοστρατιωτική και οικονομική αντεπίθεση, η οποία δημιουργεί νέες μεγάλες απειλές για την ειρήνη στον πλανήτη, ιδιαίτερα στην περιοχή μας, αλλά και σε Ειρηνικό, βόρεια Ευρώπη κ.α. Εντείνεται η κούρσα των ανταγωνισμών και της πολεμικής προετοιμασίας στην οποία, εκτός των ΗΠΑ, συμμετέχουν με ένταση και η Κίνα, η Ρωσία, η Γερμανία και συνολικά η ΕΕ. Η ΕΕ στρατιωτικοποιείται ραγδαία μέσω της συγκρότησης της PESCO, της Μόνιμης Δομής Συνεργασίας για την άμεση ανάπτυξη του ευρωστρατού, της ανάπτυξης του ευρωπαϊκού σχηματισμού μάχης, του ευρωστρατηγείου επεμβάσεων, της ακτοφυλακής-συνοριοφυλακής κ.ά. Τα κράτη-μέλη της επεμβαίνουν σε μια σειρά χώρες (Λιβύη, υποσαχάρια Αφρική, Αφγανιστάν κ.λπ.).

Διαμορφώνεται δυναμική νέων προσφυγικών ρευμάτων, τα οποία αντιμετωπίζουν τα ματωμένα τείχη της ΕΕ, ανεβάζοντας το βαρύ τίμημα σε ανθρώπινες ζωές στη Μεσόγειο. **Η ανάπτυξη του αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος σε σύνδεση με τον συνολικό αντικαπιταλιστικό αγώνα γίνεται θέμα κυριολεκτικά ζωής και θανάτου για τους λαούς.**

A4. Στροφή του συστήματος στην πολιτική αντίδραση. Η ακροδεξιά και φασιστική απειλή και η απάντηση της Αριστεράς

9. Στο πολιτικό σύστημα, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια στροφή στην «αντίδραση σε όλη την γραμμή». Όλοι οι μοχλοί της εξουσίας συγκεντρώνονται όλο και περισσότερο απευθείας στα χέρια του κεφαλαίου, ενισχύεται η εκτελεστική εξουσία και το αστικό «βαθύ κράτος», καθώς και οι μηχανισμοί σύνδεσης με τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις. Εμπεδώνονται μηχανισμοί μόνιμης επιτροπείας. Αυταρχικοποιείται το κράτος, στο οποίο αναβαθμίζεται η χρήση της βίας (άμεσης ή έμμεσης) κατά του λαού, ο έλεγχος, η παρακολούθηση, ο εργοδοτικός δεσποτισμός, χτυπιούνται οι δημοκρατικές κατακτήσεις και ελευθερίες. **Αποδεικνύεται ότι ο καπιταλισμός είναι ασύμβατος με τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζόμενων.**

Όψη της πολιτικής κρίσης και της πώλωσης είναι η εμφάνιση της ακροδεξιάς και των φασιστών. Οι ρατσιστικές-ισλαμοφοβικές εκστρατείες είναι κεντρικός άξονας της στρατηγικής των αρχουσών τάξεων για να διαιρέσουν την εργατική τάξη, να απομονώσουν και να κατακερματίσουν τις αντιστάσεις. Αυτές οι πολιτικές, τα κλειστά σύνορα, οι «φράχτες», η «Ευρώπη-Φρούριο» γεμίζουν τη Μεσόγειο πτώματα, γεμίζουν τα σκλαβοπάζαρα της Λιβύης και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στα νησιά. Παράλληλα είναι το θερμοκήπιο για την ανάπτυξη των φασιστών, της Λεπέν, του AfD που μπήκε στην γερμανική βουλή, του Κόμματος της «Ελευθερίας» που μπήκε στην κυβέρνηση της Αυστρίας, την επανεμφάνιση των βρυκολάκων του φρανκισμού στο ισπανικό κράτος αλλά ακόμα και στους δρόμους της Αμερικής κάτω από την ομπρέλα του Τραμπ όπως είδαμε το καλοκαίρι στη Σαρλότσβιλ με τη δολοφονία της Χεδερ Χάγιερ.

Η μάχη ενάντια στον ρατσισμό και την ισλαμοφοβία, τα κλειστά σύνορα είναι κορυφαία πολιτική μάχη για την Αριστερά και το κίνημα διεθνώς. **Είμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε υποτίμηση αυτής της μάχης.** Όταν η Αριστερά πρωτοστατεί σε αυτή τη μάχη, δημιουργεί την καλύτερη προϋπόθεση για να επικοινωνήσει και να συνδεθεί με την αντιφασιστική οργή εκατομμυρίων ανθρώπων στην Ευρώπη και την Αμερική.

Δίνουμε την μάχη αυτή με ενωτικό μαζικό τρόπο. Επιδιώκουμε το αντιφασιστικό-αντιρατσιστικό κίνημα να παίρνει αντικυβερνητικά αντιΕΕ χαρακτηριστικά. Απευθυνόμαστε σταθερά για τον αντιφασιστικό αγώνα σε όλες τις δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς και της αυτονομίας για μαχητική ενωτική δράση. Υποστηρίζουμε τις πρωτοβουλίες συντονισμού του διεθνούς αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος, όπως αυτή για τις 17 Μάρτη που καλούν η ΚΕΕΡΦΑ ο ΣΥΠΡΟΜΕ και ένα πλήθος αντιρατσιστικών, αντιφασιστικών και άλλων συλλογικοτήτων.

A5. Καπιταλισμός και περιβάλλον σχέση καταστροφής

10. Το κεφάλαιο αντιμετωπίζει τη φύση, το φυσικό και δομημένο περιβάλλον, ως αναλώσιμο, καύσιμη ύλη για την κερδοφορία του. Αποτέλεσμα; Κλιματική αλλαγή με ανυπολόγιστες συνέπειες, πρωτοφανής περιβαλλοντική καταστροφή, ρύπανση και μόλυνση, πόλεις-τέρατα, εξάντληση των φυσικών πόρων, μεταλλαγμένα, επέλαση των «επενδυτών» ενάντια σε κάθε δημόσιο, πολιτιστικό, ιστορικό και κοινωνικό αγαθό. Το σύνολο των περιβαλλοντικών προβλημάτων πηγάζει από την καθολική υπαγωγή όλων των πλευρών της κοινωνικής ζωής και της φύσης στο καθεστώς της ιδιωτικής ιδιοκτησίας, της διευρυμένης εμπορευματικής παραγωγής και της κεφαλαιακής συσσώρευσης.

Ο σύγχρονος καπιταλισμός, στο όνομα της «ανάπτυξης» προκαλεί μια ιστορικά ποιοτική αρνητική μεταβολή στους όρους της ζωής στον πλανήτη Γη. Εντέλει, χωρίς την απαλλαγή της

κοινωνίας και της φύσης από τα δεσμά των καπιταλιστικών σχέσεων είναι αδύνατη και η ισορροπία του ανθρώπου με το «ανόργανο σώμα» του (Μαρξ), τη φύση, και η οικολογική ισορροπία αυτή καθαυτή.

Η πλημμύρα στην Μάνδρα, που οδήγησε σε θάνατο 23 ανθρώπους και κατέστρεψε την πόλη, ανέδειξε τις εγκληματικές συνέπειες του καπιταλισμού στο περιβάλλον και στη χώρα μας. Πλάι στο έγκλημα της Μάνδρας, υπάρχει ατελείωτος κατάλογος τέτοιων περιβαλλοντικών εγκλημάτων, από τις Σκουριές στη Χαλκιδική μέχρι το παλιό αεροδρόμιο του Ελληνικού και από την εξόρυξη πετρελαίου στην Ήπειρο και την τσιμεντοποίηση της περιοχής Τοπλού στο Λασιθί μέχρι το ιδιωτικό ποδοσφαιρικό γήπεδο στη Νέα Φιλαδέλφεια.

Στην Ελλάδα έχει στηθεί ένα πανηγύρι κερδοσκοπίας πάνω στη γη και στο περιβάλλον με πρωταγωνιστές μεγαλοκαπιταλιστές, τράπεζες, επενδυτικά funds, με την αρωγή και κατεύθυνση των δανειστών μέσω του υπερταμείου, της ΕΕ με τα στοχευμένα σ' αυτή την κατεύθυνση προγράμματα χρηματοδότησης της κυβέρνησης και των περιφερειών. Δεν είναι τυχαίο ότι η πληγείσα από τις πλημμύρες περιοχή του Θριάσιου (από τις πιο υποβαθμισμένες και χωρίς υποδομές περιοχές της Ελλάδας) προορίζεται για ένα απέραντο Logistics Πάρκο σε σύνδεση με τις ιδιωτικές προβλήτες της Cosco στο λιμάνι του Πειραιά, την ιδιωτικοποιημένη ΤΡΑΙΝΟΣΕ για μεταφορές στην Ευρώπη και τις οδικές αρτηρίες της Αττικής Οδού και της Ολυμπίας Οδού. Όλο αυτό το σχέδιο πατάει, μεταφορικά και κυριολεκτικά, στα μπαζωμένα ρέματα της περιοχής με κίνδυνο να επαναληφθεί η τραγωδία του Νοέμβρη.

Η θυσία του περιβάλλοντος στο βωμό του κέρδους πάει χέρι χέρι με την πολιτική των μνημονίων: Περικοπές και ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων οργανισμών και δομών και των παρεχόμενων υπηρεσιών και έργων, είτε άμεσα είτε μέσω ΣΔΙΤ, παραχωρήσεις δημόσιων δομών και εκτάσεων σε ιδιώτες, παράκαμψη της προστασίας του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος. Βασικά έργα υποδομής για τη ζωή και την υγεία των κατοίκων δεν γίνονται, γιατί δεν είναι επικερδή για το κεφάλαιο, ενώ τα κερδοφόρα, για το κεφάλαιο, φαραωνικά και άχρηστα για τον κόσμο έργα προωθούνται με διαδικασίες fast track. Η «ανάπτυξη» που επαγγέλλονται βασίζεται ακριβώς σε αυτό το δίπολο.

A6. Η ένταση της έμφυλης καταπίεσης και το γυναικείο κίνημα

11. Μέσα στα χρόνια της κρίσης, οι σεξιστικές διακρίσεις, τα φαινόμενα έμφυλης βίας στην οικογένεια, στην εργασία, στο δρόμο ενάντια σε γυναίκες και ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα αυξάνονται και πάνε χέρι-χέρι με τις οικονομική ανισότητα, την ψαλίδα στους μισθούς, τη διάλυση των δομών του κράτους πρόνοιας, τα χτυπήματα στις γυναικείες κατακτήσεις που κερδήθηκαν με αγώνες μια προηγούμενη περίοδο.

Οι πρώτες πράξεις της κυβέρνησης Τραμπ έστειλαν σαφές μήνυμα. Κατάργηση του βραχύβιου προγράμματος δημόσιας περίθαλψης, του γνωστού ObamaCare, με βαθύτατες συνέπειες για τις γυναίκες, με την κατάργηση της παροχής δωρεάν εξετάσεων προγεννητικού ελέγχου να είναι μία από τις πλέον σοβαρές. Οι πολιτικές αυτές είναι κοινές σε όλο τον δυτικό κόσμο: Στην Ισπανία, στην Ιρλανδία, στην Πολωνία και στην Τουρκία οι κυβερνήσεις προσπάθησαν να περάσουν νόμους που θα καταργούσαν επί της ουσίας το δικαίωμα στην άμβλωση. Στην Αγγλία κλείνουν οι στέγες για τις κακοποιημένες γυναίκες. Στην Ρωσία ψηφίστηκε νόμος που περιορίζει τις ποινές στις περιπτώσεις ενδοοικογενειακής βίας, κάτω και από την πίεση της ορθόδοξης εκκλησίας. Σύμφωνα με την Έκθεση του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας (2016), οι ευκαιρίες συμμετοχής των

γυναικών στην αγορά εργασίας είναι 27% λιγότερες σε σχέση με τους άνδρες, το 57% των μερικά απασχολούμενων είναι γυναίκες, ο μέσος όρος της μισθολογικής διαφοράς ανάμεσα στους άνδρες και στις γυναίκες είναι 23%. Η περίφημη ισότητα των δυο φύλων στην πράξη έχει μείνει στα χαρτιά.

Στην Ελλάδα, σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ για το 2016, η ανεργία των γυναικών φτάνει στο 27,6% έναντι του 19,4 των αντρών. Στις νέες γυναίκες, 15-24 ετών, το παραπάνω ποσοστό φτάνει στο 52,5%. Η διάλυση των εργασιακών σχέσεων αλλά και των δημόσιων δομών υγείας και πρόνοιας έχει μετατρέψει τη μητρότητα από δικαίωμα σε βραχνά για τις γυναίκες. Για μια άνεργη ή χαμηλόμισθη εργαζόμενη είναι σχεδόν αδύνατο να καλύψει τα απαραίτητα έξοδα, ενώ δεν είναι λίγα τα παραδείγματα όπου γυναίκες έχασαν τη δουλειά τους λόγω εγκυμοσύνης.

A5. Η επικαιρότητα της πάλης για τον κομμουνισμό

12. Το δίλημμα «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα», καπιταλιστική επίθεση ή ανατρεπτική πάλη, επανάσταση και κομμουνιστική απελευθέρωση **έρχεται αντικειμενικά στο ιστορικό προσκήνιο με νέα δυναμική.**

Μόνο η θετική, δημιουργική δύναμη της σύγχρονης εργατικής τάξης, με τις αναβαθμισμένες γνώσεις και δυνατότητες, με την οργάνωση και την προοπτική της μπορεί αντικειμενικά να ανοίξει δρόμους για την απελευθέρωση του εαυτού της και για την απελευθέρωση όλης της κοινωνίας από τα δεσμά του κέρδους, της ιδιοκτησίας, της εκμετάλλευση.

Η στρατηγική κομμουνιστική απάντηση στην καπιταλιστική ΤΙΝΑ είναι ο δρόμος της εργατικής και λαϊκής αντεπίθεσης, της συγκέντρωσης πρωτοπόρων κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων, της ανατροπής των κρατικών πολιτικών συσχετισμών, της ανατροπής της αντιλαϊκής επίθεσης και των διαχειριστών της αστικής εξουσίας και κυριαρχίας, **με την εργατική αντικαπιταλιστική επανάσταση, που έχει ως τελικό στόχο την σοσιαλιστική-κομμουνιστική νέα κοινωνία των ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών του κοινωνικού πλούτου, με πλήρη κατάργηση κάθε κυριαρχίας, αποξένωσης και αλλοτρίωσης, με πλήρη αρμονία ανθρώπου-φύσης.**

B. Η συγκυρία στην Ελλάδα

B1. «Κανονικότητα»; Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ

13. Η κυβερνητική προπαγάνδα «δίνει τα ρέστα της» για να πείσει ότι «βγαίνουμε από το τούνελ» των μνημονίων και ότι πλέον θα υπάρχουν τα περιθώρια για φιλολαϊκή διαχείριση. Λέει ψέματα. Ούτε η πραγματικότητα της παγκόσμιας οικονομίας ούτε η κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού ανταποκρίνονται σε αυτές τις δοξασίες.

Η κυβέρνηση και τα φιλικά της ΜΜΕ πανηγυρίζουν σαν επιβεβαίωση της «επιστροφής στην κανονικότητα» το γρήγορο κλείσιμο της «τρίτης αξιολόγησης». Τι σημαίνει πραγματικά για την εργατική τάξη, τη νεολαία, τους φτωχούς αυτή η «επιτυχία» το δείχνει ανάγλυφα ο προϋπολογισμός του 2018 με το κανιβαλικό πρόγραμμα περικοπών που διαλύουν σχολεία, σχολές, νοσοκομεία, κάθε κοινωνική υπηρεσία.

Τα μέτρα του πρόσφατου πολυνομοσχεδίου ήρθαν να προσθέσουν περικοπές μισθών και συντάξεων, περαιτέρω διάλυση του κοινωνικού κράτους, προσπάθεια ιδιωτικοποίησης κάθε

δημόσιου αγαθού (ρεύμα, νερό, συγκοινωνίες) με το πέρασμα των ΔΕΚΟ στο υπερταμείο. Όλα αυτά προστίθεται στην υπερχρέωση των νοικοκυριών και τη φτώχεια που έχουν επιβληθεί με τα προηγούμενα Μνημόνια και τα διαδοχικά προαπαιτούμενα. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ακολουθεί πολιτική αρπαγής λαϊκής κατοικίας και περιουσίας με χιλιάδες πλειστηριασμούς και κατασχέσεις, με προώθηση των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών και του ιδιώνυμου ενάντια σε όποιον αντιστέκεται. Την ίδια στιγμή, προσπαθεί να υλοποιήσει τη χειρότερη επίθεση στο δικαίωμα στην απεργία και στα πρωτοβάθμια συνδικάτα από την εποχή του ν. 330. Η Αχτσιόγλου παίρνει τη σκυτάλη απ' τον ...Λάσκαρη.

Χαρακτηριστικές είναι και οι τομές που επιχειρεί στην εκπαίδευση: Υιοθετεί τις «καλές πρακτικές» του ΟΟΣΑ. Συνεχίζει την αντιδραστική αναδιάρθρωση, επεκτείνει τον νόμο Διαμαντοπούλου. Κλιμακώνει την επίθεση στα μορφωτικά δικαιώματα μαθητών και στα εργασιακά των εκπαιδευτικών (σχολείο της αγοράς – επιχειρηματικότητα, συγχωνεύσεις, αύξηση ωραρίου κ.α. που ενσωματώθηκαν στο πολυνομοσχέδιο με τα προαπαιτούμενα) καθώς και στο Νέο Λύκειο που εντείνει τους ταξικούς φραγμούς, σπρώχνοντας τους νέους στη μαθητεία και στην μισοκατάρτιση. Όλα αυτά, σε συνδυασμό με τους άθλιους μισθούς (και την πρόβλεψη να πληρώνονται λιγότερα οι κάτω των 25!), οδηγούν σε τεράστια ένταση της εκμετάλλευσης των νέων που βγαίνουν στην αγορά εργασίας.

Η «έξοδος από τα Μνημόνια» που σκηνοθετεί η κυβέρνηση για το καλοκαίρι του 2018 είναι μια επικοινωνιακή φούσκα εσωτερικής κατανάλωσης (ανάλογη με την «έξοδο στις αγορές» του Σαμαρά και του Τσακαλώτου). Οι συμφωνίες που έχουν συνομολογηθεί με την ΕΕ και την ΕΚΤ περιλαμβάνουν την «επιτήρηση» της ελληνικής οικονομίας και την επιτροπεία μέχρι τουλάχιστον το 2060. Για τις επόμενες δεκαετίες τα πρωτογενή πλεονάσματα που έχουν συμφωνήσει ισοδυναμούν με διαρκή αιματηρή λιτότητα για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα.

Στο χρονικό διάστημα που πέρασε από την 3η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ο δεξιός κατήφορος του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση πήρε εντυπωσιακές διαστάσεις. Το 2016 ο Τσίπρας κι οι υπουργοί του είχαν το θράσος να ισχυρίζονται ότι παρά την συνθηκολόγηση του καλοκαιριού του 2015 και την υπογραφή του τρίτου μνημονίου, θα κάνουν «αριστερή» και «κοινωνικά ευαίσθητη» διαχείριση. Ένα χρόνο μετά ο Τσίπρας κι ο Τσακαλώτος ούτε λίγο ούτε πολύ περηφανεύονται ότι η κυβέρνησή τους εξασφάλισε μεγαλύτερα πρωτογενή πλεονάσματα από του Σαμαρά. Πλέον η «αριστερή διαχείριση» των μνημονίων είναι τα ψίχουλα του «κοινωνικού μερίσματος».

Δυο χρόνια πριν ο ΣΥΡΙΖΑ ισχυριζόταν ότι μετά το «Μπρεστ Λιτόφσκ» που «αναγκάστηκε» να αποδεχθεί, θα χτίσει συμμαχίες (όπως το περίφημο «μέτωπο του νότου») για να ανατρέψει τη λιτότητα. Τώρα, έφτασε στο σημείο να αγκαλιάζει τον Ραχόι όταν τσαλαπατάει τα δημοκρατικά δικαιώματα της Καταλονίας, να συμβουλεύει τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία να συγκυβερνήσει με τη... Μέρκελ και να ταυτίζεται με κάθε επιδίωξη του Τραμπ.

Συνολικά η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αποτελεί κυβέρνηση δουλικής εξυπηρέτησης των αστικών συμφερόντων, που προωθεί, κλιμακώνει και δικαιολογεί τις αντιδραστικές μνημονιακές καπιταλιστικές αναδιρθρώσεις, στα χνάρια όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ), εχθρική προς τον λαό και το μαζικό κίνημα. Βρίσκεται σε ρήξη με την Αριστερά. Έχει πάρει το «χρίσμα» από ΕΕ και ΗΠΑ, από ντόπιο και ξένο κεφάλαιο ως η κυβέρνηση που μπορεί να περάσει τα αντιλαϊκά μέτρα. Εκφράζει τη «συνέχεια του κράτους», ειδικά στους κατασταλτικούς μηχανισμούς.

Τα παραπάνω σημαίνουν ότι η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ που εκδηλώθηκε με τη διάσπασή του το καλοκαίρι του 2015 δεν είναι παρελθόν. Η σχέση του με τις λαϊκές μάζες που τον στήριξαν θα μπαίνει σε όλο και πιο βαθιά δοκιμασία. Και γιατί οι υποσχέσεις για «έξοδο από τα μνημόνια» μέσω της εφαρμογής τους συνθέτουν μια ναρκοθετημένη διαδρομή αλλά κυρίως γιατί τα απαντωτά σοκ από τις δεξιές μεταστροφές της κυβέρνησης δεν έχουν οδηγήσει για την ώρα την εργατική τάξη και στη νεολαία σε δεξιά μετατόπιση, ούτε σε ένα ανερχόμενο, επιθετικό ρεύμα υπέρ της ΝΔ ή της ΔΗΣΥ, της αστικής πολιτικής ή των φασιστών.

B2. Εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Επιθετική πολιτική για την γεωπολιτική αναβάθμιση της αστικής τάξης κάτω από την μαπαγκέτα των ΗΠΑ

14. Στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής η κυβέρνηση συνεχίζει την επικίνδυνη πολιτική ευθυγράμμισης με ΗΠΑ/ΝΑΤΟ-ΕΕ και τον άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου-Ισραήλ, με στόχο την αναβάθμιση της θέσης και του ρόλου της ελληνικής αστικής τάξης στη διεκδίκηση των ενεργειακών πόρων και των δρόμων μεταφοράς τους στην ευρύτερη περιοχή.

Η επίσκεψη του Αλέξη Τσίπρα και των υπουργών του στις ΗΠΑ και η συνάντηση με τον πρόεδρο Τραμπ σήμαναν την ακόμα βαθύτερη πρόσδεση στους τυχοδιωκτισμούς των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και το χάος των ανταγωνισμών στην ανατολική Μεσόγειο και τα Βαλκάνια. Η ελληνική κυβέρνηση εμφανίστηκε πρόθυμη να συμμετάσχει ως «στρατηγικός εταίρος» στα εγκλήματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αποσκοπώντας σε ανταλλάγματα που θα αναβαθμίσουν τη θέση του ελληνικού καπιταλισμού στην περιοχή σε σχέση με τον τουρκικό καπιταλισμό (ΑΟΖ, επέκταση χωρικών υδάτων κλπ). Όποτε η ελληνική ολιγαρχία έκανε αντίστοιχες τυχοδιωκτικές επιλογές οδηγηθήκαμε σε τραγωδίες.

Οι δύο κυβερνήσεις Ελλάδας και Τουρκίας αναπτύσσουν μια ρητορική και παίρνουν και αντίστοιχα μέτρα επιθετικής αλλαγής του status quo στην περιοχή. Η ελληνική κυβέρνηση διατυπώνει την πρόθεσή της να επεκτείνει τα χωρικά ύδατα στα 12 μίλια, επιδίωξη που θα δημιουργήσει μεγάλη όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Συμφώνησε ήδη σε ένα τεράστιο πρόγραμμα εξοπλισμών, άνω των 2 δισ. δολαρίων, κυρίως από τις ΗΠΑ.

Η τουρκική κυβέρνηση Ερντογάν οξύνει την «αναθεωρητική φιλολογία», και διατυπώνει πιο ανοιχτά την πολεμική απειλή, ακόμα και για κατάληψη εδαφών, παράλληλα με το δικό της πρόγραμμα εξοπλισμών-μαμούθ από Ρωσία και ΗΠΑ.

Συνολικά τα συμφέροντα των λαών της περιοχής δεν έχουν σε τίποτα να κάνουν με τους ανταγωνισμούς των αστικών τάξεων, με το κλίμα εθνικισμού, ρεβανσισμού και πατριδοκαπηλίας που προωθούν οι αστικοί κύκλοι. Ο ανταγωνισμός αυτός είναι αντιδραστικός και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου. Οι λαοί δεν θα οδηγηθούν στη σφαγή για το αν την ΑΟΖ θα την εκμεταλλευτεί η NOBBLE ή η ROSNEFT, Έλληνες ή Τούρκοι καπιταλιστές. Επιτακτική είναι η ανάγκη ενός ενωτικού αντιιμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος για την αποτροπή των σχεδίων του ιμπεριαλισμού και των αστικών τάξεων.

15. Σε σύνδεση με τα παραπάνω, σημαντικές εξελίξεις υπάρχουν και στο Κυπριακό. Οι έως τώρα προτεινόμενες «λύσεις» του κυπριακού είναι ανάλογες με το «σχέδιο Ανάν» και δεν πρόκειται να οδηγήσουν σε αποτέλεσμα προς όφελος των λαών.

Το «κυπριακό πρόβλημα» έχει την βάση του στις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις να αποτελεί η Κύπρος το «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» στις πολεμικές τους εξορμήσεις στην Μέση Ανατολή και

τον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Η ύπαρξη και ο ρόλος των βρετανικών βάσεων, οι εθνικιστικές εκκαθαρίσεις των τουρκοκυπρίων και οι εκτοπίσεις τους σε θύλακες σε όλο το νησί, το πραξικόπημα Σαμψών που οργάνωσε η ελληνική Χούντα, η τουρκική εισβολή στη Κύπρο το 1974 και η κατοχή του βόρειου τμήματός της, είναι μερικά από τα εγκλήματα που έχουν διαπραχθεί ενάντια στον κυπριακό λαό (ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους), από τις αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας, πάντα με το σιγοντάρισμα των Μεγάλων Δυνάμεων και κυρίως της «εγγυήτριας δύναμης» Βρετανίας και με όχημα τον εθνικισμό από όλες τις πλευρές.

Γι' αυτό σήμερα γίνεται όλο και πιο καθαρό ότι μόνο με την παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα, με την κοινή πάλη ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων, που ήδη κάνει την εμφάνισή της, μπορεί να επιβληθεί μια δίκαιη και ειρηνική λύση πέρα και ενάντια στους οικονομικούς και γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των αστικών τάξεων Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου.

Αυτή η κοινή πάλη θα ανοίξει το δρόμο για μία Κύπρο ενιαία, ανεξάρτητη, χωρίς ξένους στρατούς (αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής και του ελληνικού στρατού), χωρίς ξένες βάσεις και εγγυήτριες δυνάμεις, με αναγνώριση της εθνοτικής «διπλής φύσης» του ενιαίου κράτους, κατοχύρωση των δικαιωμάτων και του ρόλου της τουρκοκυπριακής κοινότητας ώστε ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι να μπορούν να ζουν μαζί ειρηνικά και να πάρουν στα χέρια τους και τη ζωή τους και την κοινωνία.

16. Αντίστοιχη διεθνιστική στάση απαιτείται και στο ζήτημα του «Μακεδονικού». Παρά την υπερπροβολή του ζητήματος της ονομασίας, το πραγματικό ζήτημα είναι η προσπάθεια να λυθούν οι εκκρεμότητες για την ένταξή της χώρας στο NATO και την ΕΕ, όπως απαιτεί ο σχεδιασμός των ΗΠΑ και ο ανταγωνισμός οικονομικής και γεωπολιτικής επιρροής των καπιταλιστικών κέντρων (ΗΠΑ-Ρωσία-ΕΕ) και των γειτονικών κρατών (Ελλάδα, Τουρκία, Βουλγαρία, Σερβία, Αλβανία).

Η άρχουσα τάξη στην χώρα μας είδε εξ αρχής το μικρό αυτό κράτος σαν «ζωτικό οικονομικό και πολιτικό χώρο». Οργάνωσε τις επενδύσεις μεγάλων ελληνικών τραπεζών και άλλων επιχειρήσεων στην περιοχή (ενέργεια, εμπόριο κλπ), ενώ επεδίωκε να αποτελέσει το διαμεσολαβητή για την ένταξη στην ΕΕ και το NATO. Ο συσχετισμός ανάμεσα στις δύο αστικές τάξεις και τα αντίστοιχα κράτη είναι τόσο συντριπτικός σε όφελος της Ελλάδας ώστε να καταντάνε ανέκδοτο οι εθνικιστικές κραυγές περί του «κινδύνου από τα Σκόπια»!

Το εργατικό και λαϊκό κίνημα στα Βαλκάνια οικοδομεί την πάλη του πάνω στην βάση της ενότητας της εργατικής τάξης των εθνοτήτων και των λαών, με σεβασμό στον πολυεθνικό χαρακτήρα του ιστορικού χώρου της Μακεδονίας, και τα δικαιώματα των μειονοτήτων (συμπεριλαμβανομένης και της σλαβομακεδονικής μειονότητας), ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τη μη ένταξη και την αποχώρηση από το NATO όλων των χωρών της περιοχής, την πάλη ενάντια στα εξοντωτικά μέτρα που επιβάλλουν τρόικες και ΔΝΤ. Ενάντια στους επικίνδυνους εθνικισμούς που καλλιεργούν οι αδηφάγες ντόπιες αστικές τάξεις - σε όλες ανεξαιρέτως τις χώρες. Πάνω στην βάση της αναγνώρισης στο δικαίωμα του κάθε λαού να αποφασίζει ο ίδιος το πώς θα ονομάζεται η χώρα του και όχι να αποφασίζουν γι' αυτόν οι «νονοί» των Βαλκανίων, τοπικοί και διεθνείς.

B3. Εκτίμηση του συσχετισμού δυνάμεων. Δυνατότητες για την αριστερή αντιπολίτευση και το κίνημα

17. Ο πρώτος γύρος του μεγάλου κοινωνικού πολέμου ενάντια στη βάρβαρη μνημονιακή επίθεση για την αντιδραστική αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού έληξε με την άνοδο μιας κυβέρνησης που εκλέχτηκε για να καταργήσει τα μνημόνια και κατέληξε να τα εφαρμόζει όπως και οι προηγούμενες. Το ανοιχτό πέρασμα του ΣΥΡΙΖΑ στο αστικό μνημονιακό στρατόπεδο προκάλεσε σημαντική απογοήτευση, σύγχυση και υποχώρηση στις λαϊκές μάζες και στον κόσμο που πάλεψε.

Παράλληλα η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα χτυπήθηκαν βαριά από την κρίση και την επίθεση. Κοινωνικά δικαιώματα δεκαετιών έχουν καταργηθεί, ο αγώνας για την επιβίωση πνίγει πολλές φορές την εργατική τάξη και μια νέα «μνημονιακή κανονικότητα» επιδιώκεται να δημιουργηθεί.

Οι τάσεις αυτές στην συνείδηση και την ψυχολογία των λαϊκών δυνάμεων μετά την κυβερνητική εμπειρία από τον ΣΥΡΙΖΑ, το πέρασμα του πολιτικού και οργανωτικού μηχανισμού του ΣΥΡΙΖΑ σε θέση απολογητή της κυβέρνησης, η κυβερνητική, εργοδοτική γραμμή υποταγής των ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ και η ευρύτερη κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος, και τέλος η δύσκολη κοινωνική κατάσταση της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων είναι οι αιτίες για τις σοβαρές δυσκολίες στην ανάπτυξη του κινήματος και των αγώνων, που βλέπουμε μπροστά μας. Πρέπει να σκύψουμε με ευθύνη πάνω στα προβλήματα αυτά για την υπέρβασή τους.

Παρόλα αυτά, κάθε άλλο παρά έχουν σβήσει οι εστίες αντίστασης και οι σπίθες της ανατροπής. Η άρχουσα τάξη και το πολιτικό της σύστημα **δεν έχουν κατακτήσει την συναίνεση της εργατικής τάξης σε αυτή την πολιτική.** Δεν έχουν πετύχει την συντριβή του κινήματος και των μαχόμενων δυνάμεών του.

Οι σημαντικοί αγώνες που έλαβαν χώρα το προηγούμενο διάστημα αποτελούν μια σημαντική παρακαταθήκη για τις αναμετρήσεις που έρχονται.

- Η κινητοποίηση των εργαζόμενων των Δήμων τον Ιούνιο, δεν ήταν απλά μια «αναλαμπή». Ήταν μια από τις κορυφαίες μάχες του εργατικού κινήματος. Με πολυήμερες καταλήψεις αμαξοστασίων και απεργίες, οι απεργοί κατάφεραν να αποτρέψουν τις απολύσεις χιλιάδων συμβασιούχων. Η μάχη στους δήμους έδειξε πως μόνο η οργάνωση «από τα κάτω», μόνο η οργάνωση των ίδιων των εργαζόμενων μόνιμων και συμβασιούχων, η δυνατότητα τους να παλεύουν ανεξάρτητα από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία και η πίεση της βάσης μπορεί να υποχρεώσει συνδικαλιστικές ηγεσίες να κηρύξουν αγώνες, αλλά και να αποτελούν εγγύηση ελέγχου του αγώνα και συνέχειάς του όταν αυτές τα «μαζεύουν». Έδειξε ότι τα διαφορετικά κομμάτια της τάξης μπορούν να ενωθούν στην πάλη ενάντια στις απολύσεις και την επισφάλεια, έδειξε ότι οι αγώνες μπορούν να έχουν νίκες εδώ και τώρα. Η μάχη είναι ανοιχτή και το ζήτημα είναι πόσο οργανωμένη θα είναι η βάση για να επιβάλλει απεργιακά τις μαζικές προσλήψεις, ξεκινώντας από τη μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων.

- Η μάχη για την «αξιολόγηση» στο Δημόσιο έκλεισε με συντριπτική ήττα της κυβέρνησης, αφού σχεδόν το 75-80% των εργαζόμενων στο Δημόσιο αρνήθηκε να αξιολογηθεί. Με συνελεύσεις, απεργίες, αποχή, επέβαλλαν ότι και αυτή η μνημονιακή δέσμευση της κυβέρνησης δεν έχει υλοποιηθεί και ακόμη ψάχνουν τρόπο για να την προωθήσουν.

- Η μάχη για την υπεράσπιση της κυριακάτικης αργίας έχει κατορθώσει να αφήσει ανοιχτό το ζήτημα, παρά την κανιβαλική απόφαση κυβέρνησης-δανειστών για το άνοιγμα των καταστημάτων τις περισσότερες Κυριακές.

- Αντίστοιχα οι κινητοποιήσεις στην Υγεία, η πρωτοβουλία του Συντονιστικού των νοσοκομείων, για να μην απολυθεί κανένας συμβασιούχος στην Υγεία, με τις καμπάνιες και κινητοποιήσεις της, κινητοποίησε εκατοντάδες συμβασιούχους και τελικά ανάγκασε το υπουργείο Υγείας να παρατείνει τις συμβάσεις χιλιάδων εργαζόμενων στα νοσοκομεία για έναν ακόμη χρόνο. Και στον χώρο της υγείας η πάλη ενάντια στις ελαστικές σχέσεις εργασίας, για προσλήψεις μόνιμου προσωπικού κόντρα στην ανεργία και τις απολύσεις, είναι ανοιχτή.
- Σημαντικοί είναι και οι αγώνες σε επίπεδο επιχείρησης, η συσσώρευση πολιτικών εμπειριών συνολικά στα πιο πρωτοπόρα κομμάτια της τάξης. Για παράδειγμα, η απεργία των μεταναστών εργατών στο εργοστάσιο «Κ. Γεωργίου» στην Αυλώνα το καλοκαίρι του 2017. Ένας αγώνας που έδειξε τη δύναμη που έχουν οι εργάτες/τριες να οργανώνονται και να νικάνε ακόμα και στα πιο σκληρά «γκέτο» του ιδιωτικού τομέα, εκεί που υποτίθεται η «ήττα» του κινήματος είναι απόλυτη. Αντίστοιχα ο αγώνας στον ΟΤΕ, η μάχη με τους εργαζόμενους του Καρυπίδη.

Πρωτοπόρες δυνάμεις και ταξικά σωματεία με τη σημαντική συμβολή και της ANΤΑΡΣΥΑ, αντισταθήκανε όλη την προηγούμενη βασανιστική περίοδο της προσμονής, των αυταπατών, της απογοήτευσης. **Η μόνη αντιπολίτευση στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, έγινε από το εργατικό κίνημα και τη μαχόμενη Αριστερά, και όχι από τη δεξιά, κεντροδεξιά και ακροδεξιά αντιπολίτευση που με προκλητική συναίνεση στήριξαν όλες τις κρίσιμες αντιλαϊκές επιλογές της κυβέρνησης.** Αυτή την εικόνα την ξέρουν οι εργαζόμενοι για αυτό και στις εκλογές μεγάλων συνδικάτων και ομοσπονδιών ενισχύεται περισσότερο η αριστερά και ειδικά η αντικαπιταλιστική πτέρυγα.

Όμως, δεν είναι μόνο οι απεργίες ή οι εκλογές στα συνδικάτα όπου αναδεικνύεται ο αριστερόστροφος χαρακτήρας της εργατικής και λαϊκής δυσαρέσκειας.

Στην Ελλάδα, η τάση ενίσχυσης των φασιστικών και ακροδεξιών κομμάτων που παρατηρούμε στην Ευρώπη θα μπορούσε να είναι πιο έντονη εξαιτίας της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ που προσαρμόζεται ολόπλευρα στις πολιτικές που σπέρνουν τη φτώχεια. Η ΝΔ προσπαθεί να κεφαλαιοποιήσει αυτή τη δυσαρέσκεια υιοθετώντας την ανοιχτά ρατσιστική/ισλαμοφοβική ατζέντα των ομοϊδεατών της στην ΕΕ και του Τραμπ, την ίδια στιγμή που οι ναζί της Χρυσής Αυγής έχουν προσπαθήσει να βγουν ξανά στο προσκήνιο αξιοποιώντας τα. Η οργή για τις προδοσίες του ΣΥΡΙΖΑ στον ρόλο του κυβερνητικού διαχειριστή των μνημονίων και των αντεργατικών επιθέσεων γενικότερα **δεν στρέφεται προς τα δεξιά, δεν φουσκώνει τα πανιά της ΝΔ και των ναζί της Χρυσής Αυγής.**

Αντίθετα, επανειλημμένα τα τρία προηγούμενα χρόνια έχουμε δει αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές πρωτοβουλίες να αποκτούν πλειοψηφικές διαστάσεις: για παράδειγμα η μάχη το 2017 να μπουκώσουν τα προσφυγόπουλα στα σχολεία και να αποκρουστούν οι ακροδεξιές εκστρατείες. Πάνω σε αυτό το υπόβαθρο γίνεται εφικτό να ξεδιπλώνεται η καμπάνια για να κλείσουν τα γραφεία της Χρυσής Αυγής με σημαντικές επιτυχίες. Οι δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς πήραν την πρωτοβουλία για κινητοποιήσεις σταθμούς όπως στην Γκορτυσά του Ασπρόπυργου το καλοκαίρι 2017, στις 16 Σεπτεμβρίου 2017 στην «Κομαντατούρ» των ναζί στη Μεσογείων κ.α. Η ίδια η πορεία της δίκης της Χρυσής Αυγής, με τις καταθέσεις των μαρτύρων της Πολιτικής Αγωγής και τον συμβολισμό να είναι υπόδικος ο Μιχαλολιάκος και μάρτυρες κατηγορίας σ. από το χώρο της επαναστατικής αριστεράς και της ANΤΑΡΣΥΑ, δεν μπορεί να γίνει κατανοητή έξω από αυτό το πλαίσιο της αριστερής πολιτικοποίησης και των εργατικών αντιστάσεων.

18. Παράλληλα υπάρχει και ένα σημαντικό δυναμικό που **αναζητά τις βαθύτερες πολιτικές αιτίες της ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ**, πιο ολοκληρωμένες, ανατρεπτικές και στρατηγικές απαντήσεις για

το «τι να κάνουμε», **βγάζει συμπεράσματα από την προηγούμενη περίοδο.** Πρωτοπόρα τμήματα των εργαζόμενων μέσα από την εμπειρία τους κατανοούν ότι η αντιπαράθεση με την αστική τάξη είναι μονόδρομος ότι δεν υπάρχει δυνατότητα «φιλολαϊκής», «αντινεοφιλελεύθερης / αντιμνημονιακής» ανάπτυξης του καπιταλισμού. Ότι δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική κατάργηση του «μνημονιακού κεκτημένου» εντός ευρώ-ΕΕ και απαιτείται η ρήξη-αποδέσμευση από αυτήν. Ότι είναι λαθεμένες οι αντιλήψεις που αποκόβουν την «πάλη για την κυβέρνηση» απ' την πάλη για την εξουσία, οι αντιλήψεις που δεν κατανοούν τον ενιαίο χαρακτήρα των μηχανισμών εξουσίας και προβάλλουν την λύση της «αριστερής κυβέρνησης». Που επιμένουν στον κοινοβουλευτικό δρόμο χωρίς να κατανοούν ότι δεν υπάρχει «ουδετερότητα» του κράτους, ούτε μπορεί μια «αριστερή κυβέρνηση» να το «χρησιμοποιήσει» προς όφελος των εργατικών δικαιωμάτων, έξω από την επαναστατική διαδικασία συντριβής της αστικής εξουσίας. Που προτείνουν ένα «πλατύ μέτωπο» στο όνομα της «άμεσης απάντησης» χωρίς γραμμή και λογική ανατροπής και καταλήγουν τελικά όχι να ανατρέπουν αλλά να εξωραϊζουν, να δικαιολογούν και να υπηρετούν αντιλαϊκές πολιτικές.

Πιο συνολικά η εργατική τάξη συνεχίζει να απορρίπτει μαζικά την αστική μνημονιακή πολιτική, έχει βαθιά συναίσθηση και εξαιρετικά νωπές μνήμες από την κανιβαλική πολιτική των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, διατηρεί εστίες αντίστασης, ενώ υπάρχει μια αριστερά που αποτελεί σημείο αναφοράς μαχόμενων δυνάμεων. Δεν έχει όμως ακόμα προσανατολιστεί μαζικά και θετικά σε μια διαφορετική ανατρεπτική προοπτική. Σε κάθε περίπτωση, η πίεση που ένα προηγούμενο διάστημα προερχόταν από τον χώρο του ΣΥΡΙΖΑ, με το σκεπτικό ότι έπρεπε να στηριχτεί (έστω «κριτικά») ο ΣΥΡΙΖΑ γιατί τυχόν αποτυχία του θα συμπαρέσυρε μαζί του και τη δυνατότητα του «απλού κόσμου» να παλεύει και να ελπίζει, και θα άνοιγε το δρόμο για τη παθητικοποίηση, την συντηρητικοποίηση και την συντριβή κάθε αριστεράς, διαψεύδεται οικτρά. Το εργατικό κίνημα και η αριστερά στην Ελλάδα δεν έχουν πει την τελευταία τους λέξη.

Η σημερινή **φάση λοιπόν είναι πολύ κρίσιμη.** Η ANΤΑΡΣΥΑ θα είναι διαρκώς μπροστά σε όλες τις μάχες του κινήματος, θα συμβάλλει στην ανασύνταξη και τον μάχιμο εξοπλισμό του ώστε να δημιουργηθούν **οι προϋποθέσεις για ένα νέο μεγάλο ξέσπασμα των αγώνων** να πάει πολύ παραπέρα από εκεί που έφτασε τα προηγούμενα χρόνια. Παράλληλα πρέπει με την πολιτική και τις πρωτοβουλίες της να συμβάλλει ώστε να συγκροτηθεί **ένα μαζικό ανατρεπτικό και αντικαπιταλιστικό πολιτικό ρεύμα** βαθύτερο, πιο ριζοσπαστικό, πιο συνειδητό, χωρίς τις αυταπάτες του προηγούμενο διαστήματος.

Το αστικό πολιτικό σύστημα

19. Ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα παράδειγμα για το μέχρι πού μπορεί να φτάσει η κατρακύλα των ρεφορμιστικών κομμάτων. Σήμερα ως κόμμα έχει «διαβεί τον Ρουβίκωνα» στην αστική, συστημική, ευρωμνημονιακή πολιτική και η διαδικασία αυτή είναι ανεπίστρεπτη. Οι όποιες εσωκομματικές διαφωνίες από τα πάνω («κίνηση των 53» κ.ά.), έχουν χαρακτήρα ενσωματώσιμο στην κυβερνητική πολιτική. Ο πολιτικο-οργανωτικός του μηχανισμός λειτουργεί **ως απολογητής** της κυβερνητικής πολιτικής και αντιπαλεύει την εκδήλωση αγώνων. Μεγάλο τμήμα του έχει αφομοιωθεί στο κράτος, διαμορφώνει την προοπτική του μέσα από αυτό και μέσα από τις σχέσεις του με το κεφάλαιο.

Ο ΣΥΡΙΖΑ επιχειρεί να ανασυγκροτήσει και να σταθεροποιήσει την επιρροή του, ενισχύοντας την λογική του «μικρότερου κακού», με τους απατηλούς ισχυρισμούς για έξοδο από τα Μνημόνια. Προβάλλει το ψευτοδίλημμα «ΣΥΡΙΖΑ ή Δεξιά».

Απαιτείται πλήρης διαχωρισμός με τις κομματικές και συνδικαλιστικές του εκφράσεις, επιδιώκοντας παράλληλα σταθερά την επικοινωνία και το τράβηγμα στον αγώνα του κόσμου που στήριξε και ήλπισε στον ΣΥΡΙΖΑ. Το καθήκον για την αντικαπιταλιστική αριστερά είναι να τραβήξει αυτόν τον κόσμο σε συγκρούσεις με την κυβέρνηση που ο ίδιος ανέδειξε και για αυτό υπάρχουν αυξημένες δυνατότητες.

Παράλληλα έχει μεγάλη σημασία να βαθύνει η αντιπαράθεση με την κυβέρνηση, αλλά και όλη τη λογική του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν μιλάμε απλά και μόνο για την **καταγγελία της κυβέρνησης αλλά για μια βαθύτερη διαφοροποίηση από τη ρεφορμιστική και διαχειριστική λογική, που τροφοδότησε την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ.**

20. Η **ΝΔ** αναδιοργανώνεται ως ένα επιθετικό, αντιδραστικό, νεοφιλελεύθερο και υποταγμένο στις επιταγές του κεφαλαίου και της ΕΕ κόμμα. Επιδιώκει να ενισχύσει τους δεσμούς της με το μεγάλο κεφάλαιο, αλλά και τις προσβάσεις της στα μικρομεσαία στρώματα και σε τμήματα της νεολαίας, των ανέργων και των χτυπημένων από την κρίση, ως εκφραστής της «επιχειρηματικότητας». Αποτελεί αδίστακτο εχθρό των εργαζόμενων και χρειάζεται να έχουμε ανοιχτό διαρκές μέτωπο απέναντι στην πολιτική της, αποκαλύπτοντας τη «δεξιά αντιπολίτευση» για την επιτάχυνση της υλοποίησης των μνημονίων.

21. Το **Κίνημα Αλλαγής** (ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, Ποτάμι κλπ) τάσσεται υπέρ των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων και του ευρωμονόδρομου, αλλά για αντιπολιτευτικούς λόγους εμφανίζεται να κριτικάρει από θέσεις «κοινωνικής ευαισθησίας» την κυβερνητική πολιτική. Αξιοποιώντας τη μνημονιακή διακυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, προσπαθεί να ξεπλύνει το στίγμα της σφαιραστικής πολιτικής των μνημονίων και τις πολύχρονες ευθύνες του για την αντιλαϊκή πολιτική και διαχείριση, καθώς και για τη διαφθορά. Στόχος του να αναδειχτεί σε μπαλαντέρ του νέου διπολισμού, δεκανίκι σε κυβερνήσεις συνεργασίας.

22. Η **Πλεύση Ελευθερίας** της Ζ. Κωνσταντοπούλου είναι αρχηγικό κόμμα με αστικά χαρακτηριστικά. Παρά τον «αντιμνημονιακό» και «αντικυβερνητικό» της λόγο, κινείται στα πλαίσια της κυρίαρχης πολιτικής και της ΕΕ. Προβάλλει την δικαστική εξουσία ως εργαλείο για την επίλυση των μεγάλων ζητημάτων του χρέους, των μνημονίων κ.λπ. Διαμορφώνει συμφωνίες με τμήματα του κεφαλαίου για την μιντιακή της προβολή. Δεν έχει σχέση με την αριστερά.

23. Η νεοναζιστική **Χρυσή Αυγή** παραμένει μεγάλη απειλή για τα εργατικά-λαϊκά δικαιώματα και το κίνημα, παρότι δεν έχει καταφέρει να αυξήσει ποιοτικά την επιρροή της, παρά την προσπάθεια να εκμεταλλευτεί την έλευση των προσφύγων. Έχασε τις μάχες για τη φοίτηση των προσφυγόπουλων στα σχολεία, ενώ ένα μαχόμενο αντιφασιστικό και αντιρατσιστικό κίνημα προσπαθεί με σημαντικές επιτυχίες να περιορίσει τη δράση της. Παρ' όλα αυτά, ο ρατσιστικός, ξενοφοβικός της λόγος και η προσπάθεια επαναδραστηριοποίησή της το τελευταίο διάστημα με αιχμή του δόρατος το προσφυγικό αλλά και την υλοποίηση των μνημονίων από μια «αριστερή κυβέρνηση», γίνεται πιο επικίνδυνη στο φόντο μιας γενικότερης ανόδου της εθνικιστικής και ρατσιστικής ακροδεξιάς σε όλη την ΕΕ. Στηρίζεται οικονομικά και οργανωτικά από μερίδες του κεφαλαίου. Διατηρεί τους θύλακές της σε αστυνομία, στρατό και κρατικούς μηχανισμούς, με ευθύνη και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Με αφορμή το «προσφυγικό» και την όξυνση των «εθνικών ζητημάτων» γίνεται προσπάθεια ανασυγκρότησης του ακροδεξού-εθνικιστικού χώρου σε επικοινωνία με τμήματα του επίσημου

πολιτικού συστήματος (ΝΔ κ). Γι' αυτό έχει σημασία να αντιμετωπίζονται οι απόψεις αυτές στον πυρήνα τους και όχι μόνο στην ακραία «χρυσουγίτικη» εκδοχή τους. Δίχως καμιά υποτίμηση, θα πρέπει να δυναμώσει η πολιτική η κινηματική ιδεολογική και αξιακή αντιμετώπιση της Χρυσής Αυγής και όλων των ακροδεξιών εθνικιστικών και φασιστικών μορφωμάτων.

Οι δυνάμεις της αριστεράς

24. Η **ΛΑΕ** είναι μια ημιτελής ρήξη με τον ΣΥΡΙΖΑ. Αποχώρησε από τον ΣΥΡΙΖΑ και αντιπολιτεύεται την κυβέρνηση, αλλά στρατηγικά αδυνατεί να διαφοροποιηθεί από το παρελθόν της ως αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ. Το πρόγραμμά της αποκρυσταλώνει όλο και πιο καθαρά μια διαχειριστική λογική που αντιλαμβάνεται την «απαλλαγή από τα μνημόνια», την πάλη κατά της «επιτροπείας» και την «μετάβαση στο εθνικό νόμισμα», μέσα από την ενίσχυση της «ανταγωνιστικότητας της οικονομίας», την «παραγωγική ανασυγκρότηση», μέσα στο πλαίσιο των καπιταλιστικών σχέσεων και της ΕΕ. Με ένα «μετριοπαθές» κοινωνικό πρόγραμμα («λελογισμένες αυξήσεις» στον βασικό μισθό σε συνάρτηση με την μεγέθυνση της καπιταλιστικής παραγωγής). Τείνει περισσότερο σε μια λογική ενός «νέου κοινωνικού συμβολαίου» με τμήματα του κεφαλαίου, παρά με αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο, την ΕΕ και τους μηχανισμούς τους. Επιμένει να θέτει ως βασικό στόχο την **«αριστερή κυβέρνηση»** (που πρόσφατα μετατράπηκε σε «λαϊκή κυβέρνηση»), χωρίς να βγάζει συμπεράσματα από την κατάληξη της εμπειρίας της «αριστερής κυβέρνησης» του ΣΥΡΙΖΑ και των κοινοβουλευτικών αυταπατών που καλλιεργούσε επί χρόνια.

Απότοκο των παραπάνω, η πολιτική της πρόταση συμπυκνώνεται σε ένα **«μέτωπο των αντιμνημονιακών, πατριωτικών, δημοκρατικών δυνάμεων»** που απευθύνεται στο Σχέδιο Β, στην Πλεύση Ελευθερίας ακόμη και στο ΕΠΑΜ.

25. Το **ΚΚΕ**, παρά τις διακηρύξεις του για ρήξη με το παρελθόν, εξακολουθεί να είναι ένα κόμμα του «κομμουνιστικού ρεφορμισμού». Συνεχίζει να αρνείται τον αγώνα για τους πολιτικούς στόχους που έρχονται σήμερα σε ρήξη με την αστική πολιτική. Ιδιαίτερα η ρητή άρνηση -μέχρι και πολεμική- να υιοθετηθεί ο στόχος για ρήξη/έξοδο από την ΕΕ και η παραπομπή του στην περίοδο μετά την λαϊκή εξουσία, η λαθεμένη ταύτιση των αντιφατικών αντιΕΕ ρευμάτων που αναπτύσσονται στους λαούς της Ευρώπης με τον αστικό ακόμα και ακροδεξιό ευρωσκεπτικισμό, είναι δείγματα αυτής της αντιμετώπισης.

Στο εργατικό κίνημα, παρά την αγωνιστική στάση των μελών του σε χώρους δουλειάς και κλάδους, η πρακτική και ο σχεδιασμός του -με την επίκληση των «αρνητικών συσχετισμών»- δεν καθοδηγούνται από τον στόχο της ανατροπής της επίθεσης και έτσι αντικειμενικά δεν υπερβαίνει τα όρια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, έστω κι αν αναγκάζεται κάτω από την πίεση της βάσης να κάνει κινήσεις σαν κι αυτές της απεργίας στις 12/1 ενάντια στην κατάθεση του πολυνομοσχεδίου.

Επιπλέον συνεχίζεται η πολεμική και η σεχταριστική αντιμετώπιση της ηγεσίας του απέναντι στις δυνάμεις της μαχόμενης και ιδιαίτερα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Με την πολιτική αυτή το ΚΚΕ δεν συμβάλλει να ωριμάσει και να οικοδομηθεί μια «εναλλακτική λύση» στον μονόδρομο του κεφαλαίου και της ΕΕ.

26. Συνολικά, οι ηγεσίες τόσο του ΚΚΕ όσο και της ΛΑΕ, δεν έχουν ξεκόψει με τη στρατηγική του κοινοβουλευτικού δρόμου για την αλλαγή της κοινωνίας. Με διαφορετική λογική η καθεμία, παραπέμπουν την ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική στο απώτερο μέλλον (πρώτα λαϊκή εξουσία, μετά έξοδο από ΕΕ, εθνικοποιήσεις κλπ ή πρώτα παραγωγική ανασυγκρότηση και μετά

βλέπουμε), ενώ άμεσα προτείνουν είτε αμυντικούς αγώνες είτε λογικές φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού.

Αυτό δεν σημαίνει ότι η ANΤΑΡΣΥΑ περιορίζεται σε μια στείρα κριτική απέναντι τους. Αντίθετα, διεκδικεί διαρκώς να χτίζει γέφυρες συνεργασίας, κοινής πάλης και διαλόγου με τον κόσμο που αναφέρεται σ' αυτά τα κόμματα, με στόχο να ενισχύονται οι αγώνες και να κερδίζονται τα πιο πρωτοπόρα κομμάτια στην προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Αυτές οι δυνατότητες φάνηκαν ανάγλυφα σε μεγάλες και «μικρότερες» μάχες όπως στην απεργία στις 12.01 ενάντια στα μέτρα της τρίτης αξιολόγησης, στη μάχη για την υποδοχή των προσφυγόπουλων στα σχολεία, στον αντιφασιστικό αγώνα και την δίκη της ΧΑ, στους πλειστηριασμούς κλπ. **Σε αυτόν τον δρόμο θα συνεχίσουμε.**

Γ. Για την ANΤΑΡΣΥΑ

Γ1. Κατακτήσεις και προκλήσεις

27. Η συγκρότηση της ANΤΑΡΣΥΑ το 2009 ως μετώπου οργανώσεων και αγωνιστών/τριών της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς, αποτέλεσε ένα τεράστιο βήμα μπροστά για το κίνημα. Η επαναστατική Αριστερά που «γεννήθηκε» μέσα από τις φλόγες του παγκόσμιου Μάη του '68, της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και των θυελλωδών αγώνων της μεταπολίτευσης, που τροφοδοτήθηκε και μεγάλωσε από τις αριστερές ανταρσίες των πιο ανήσυχων και ανυπότακτων ρευμάτων της «επίσημης» Αριστεράς τα επόμενα χρόνια, βρήκε ενιαία έκφραση και θέση στο τοπίο της Αριστεράς.

Η ANΤΑΡΣΥΑ αναδείχτηκε ως ένας αυτοτελής διακριτός πόλος μέσα στην αριστερά. Εξασφάλισε την **αυτοτέλεια της επαναστατικής, αντικαπιταλιστικής Αριστεράς** και τη **δυνατότητά της να παρεμβαίνει στο κίνημα με ένα συνεκτικό αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα** που συνδέει τις ανάγκες και τους αγώνες της εργατικής τάξης σήμερα με την αντικαπιταλιστική ανατροπή, την επανάσταση, τον σοσιαλισμό, την κομμουνιστική προοπτική.

Χωρίς την ANΤΑΡΣΥΑ οι ιδέες της διεθνιστικής ρήξης με ευρώ και ΕΕ, της διαγραφής του χρέους, των κρατικοποιήσεων με εργατικό έλεγχο παντού θα είχαν πολύ λιγότερη επιρροή και «ορατότητα». Η ANΤΑΡΣΥΑ ήταν και είναι παρούσα, επί 8 χρόνια, ενεργητικά και μαχητικά σε όλους τους μεγάλους και μικρούς αγώνες, δίνοντας ένα καθαρό αντικαπιταλιστικό στίγμα για την προοπτική τους. Είναι αλήθεια ότι από το 2010 μέχρι και το 2015 ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε εκλογικά τη μερίδα του λέοντος από τη σεισμική μετατόπιση προς τα αριστερά της εργατικής τάξης και των φτωχών στρωμάτων της κοινωνίας. Όμως, κάτι που δεν πρέπει να ξεχνιέται ή να προσπερνιέται είναι ότι η ANΤΑΡΣΥΑ κατόρθωσε να διαμορφώσει ένα μαζικό «ακροατήριο» και ένα μαζικό ρεύμα γύρω της.

Στις περιφερειακές εκλογές του Μάη του 2014 όταν πλέον ο ΣΥΡΙΖΑ κάλπαζε προς την κυβέρνηση, τα αντικαπιταλιστικά σχήματα που στήριξε η ANΤΑΡΣΥΑ πήραν 128.000 ψήφους σε 12 από τις 13 περιφέρειες, ένα ποσοστό 2,3% πανελλαδικά. Σήμερα αυτά τα σχήματα που συμμετέχει ηγεμονικά η ANΤΑΡΣΥΑ έχουν έδρες σε 8 περιφερειακά συμβούλια, ενώ παράλληλα η ANΤΑΡΣΥΑ συμμετέχει σε ένα πυκνό δίκτυο κινήσεων-σχημάτων σε επίπεδο δήμου και γειτονιάς με συμβούλους σε πολλούς δήμους. Πέρα από αυτές τις καταγραφές, οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι της ANΤΑΡΣΥΑ συμμετέχουν και πρωταγωνιστούν σε δεκάδες σχήματα και παρατάξεις στα συνδικάτα που έχουν αξιοσημείωτη παρέμβαση και αύξηση σε ψήφους και ποσοστά όλα τα

τελευταία χρόνια σε δημόσιο και σε ιδιωτικό τομέα. Είναι έκφραση του ρόλου που έχουν διαδραματίσει στους αγώνες της προηγούμενης περιόδου και σημαντική παρακαταθήκη για τους αγώνες που εκτυλίσσονται τώρα.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έδωσε τη μάχη ενάντια στις αυταπάτες για την «αριστερή κυβέρνηση» και τον κοινοβουλευτικό δρόμο. Διατήρησε την αυτοτέλειά της, παρά τις πιέσεις να ψαλιδίσει τις αντικαπιταλιστικές αιχμές του προγράμματός της και της φυσιογνωμίας της. Αλλά ταυτόχρονα ρίχτηκε σε μεγάλες αναμετρήσεις ενωτικά και μαχητικά, όπως στην κορυφαία αναμέτρηση για το ΌΧΙ στο δημοψήφισμα του 2015.

28. Τα τελευταία χρόνια η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αντιμετώπισε μεγάλες δυσκολίες και γρήγορα μεταβαλλόμενες πρωτόγνωρες καταστάσεις στις οποίες δοκιμαζόταν η ικανότητά της να προσαρμόζει την αντικαπιταλιστική/επαναστατική στρατηγική της στις νέες κάθε φορά συνθήκες.

- Αντιμετώπισε την πίεση της «δεξιάς προσαρμογής» από το ανερχόμενο ρεφορμιστικό ρεύμα που βάδιζε για την «αριστερή κυβέρνηση» προβάλλοντας σαν «ρεαλιστική λύση» τον «έντιμο συμβιβασμό» με τους δανειστές και το κεφάλαιο, την «διαπραγμάτευση εντός της ΕΕ» κλπ. **Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι περήφανη που έδωσε αυτή την μάχη.** Δεν προσαρμόστηκε στις σειρήνες της «άμεσης εφικτής λύσης», του «ρεαλισμού», των πλατιών μετώπων στην βάση της διαχείρισης, των αυταπατών για την «αριστερή κυβέρνηση» και τον κοινοβουλευτικό δρόμο, με μεγάλο μερικές φορές κόστος.

Δεν μπόρεσε όμως να αντιμετωπίσει βαθύτερα το ρεφορμιστικό ρεύμα συγκροτώντας γύρω της ένα πιο ανθεκτικό, πιο βαθύ κοινωνικά και πολιτικά αντικαπιταλιστικό ρεύμα. Περιορίστηκαν έτσι οι δυνατότητες που είχε οικοδομήσει στο κίνημα, δεν «πήρε» αυτό που της αντιστοιχούσε στη μάχη που έδωσε, ενώ επηρεάστηκε σε μεγάλο βαθμό από την υποχώρηση και την απογοήτευση του κόσμου που είχε πιστέψει στον ΣΥΡΙΖΑ.

- Μετά τις εκλογές του Σεπτεμβρίου 2015 πέρασε σε μια νέα πρωτόγνωρη κατάσταση με μια κυβέρνηση που μίλαγε και μιλάει στο όνομα της αριστεράς, ενώ εφαρμόζει την πιο σκληρή αστική μνημονιακή πολιτική, και έναν νέο πόλο στην αριστερά, που προέκυψε από τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ, την ΛΑΕ. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έπρεπε από την μια να αναπτύξει την αντιπολίτευση στον ΣΥΡΙΖΑ από εργατικές και αντικαπιταλιστικές θέσεις, να δώσει την μάχη ώστε η αναπόφευκτη λαϊκή δυσαρέσκεια να στρέφεται σε αριστερή, αντιΕΕ, αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και όχι σε δεξιά ή ακροδεξιά δικαιώνοντας την αστική πολιτική (νίκη του μονόδρομου του συστήματος, της επιχειρηματικότητας, της ΕΕ κλπ).

Παράλληλα το διάστημα αυτό κρινόταν το αν η αντιπολίτευση στον ΣΥΡΙΖΑ θα ηγεμονευόταν από ρεφορμιστικές λογικές αναπαράγοντας τις παλιές αυταπάτες με νέα μορφή, αν θα επικρατούσε ο αμυντισμός του «δεν υπάρχουν πλέον προϋποθέσεις ανατροπής» (με την ανατροπή να παραπέμπεται στο ακαθόριστο μέλλον), **ή αν τελικά οι ριζοσπαστικές αντικαπιταλιστικές αντιλήψεις θα παίζουν τον καθοριστικό ρόλο.** Πρόκειται για μια δύσκολη μάχη που δεν έχει λήξει, στην οποία πρέπει να συνδυαστεί η **προβολή του αντικαπιταλιστικού ανατρεπτικού προγράμματος στις νέες συνθήκες, η πειστική κριτική** στις άλλες δυνάμεις της αριστεράς και η **ενωτική απεύθυνση** για να ενισχύεται το κίνημα και να ανοίγουν δρόμοι για το κέρδιμα πρωτοπόρων δυνάμεων με την αντικαπιταλιστική πάλη.

Θεωρούμε ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ανέλυσε σωστά τα σημεία της νέας κατάστασης και χάραξε μια γενικά σωστή τακτική παρά τα λάθη και τις αδυναμίες της στην ανάπτυξη και εφαρμογή της.

- Παρά τις ανεπάρκειες και τις αδυναμίες της, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τα μέλη της συνέβαλαν

καθοριστικά στην **ανάπτυξη εργατικών αγώνων**, πρωταγωνίστησαν στις **μάχες του αντιφασιστικού κινήματος** μέσω των συλλογικοτήτων όπου συμμετέχουν (ΚΕΕΡΦΑ, ΣΥΠΡΟΜΕ), βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή προάσπισης των δικαιωμάτων των προσφύγων απέναντι στις ρατσιστικές πολιτικές κυβέρνησης και ΕΕ, έδωσαν και δίνουν τη μάχη ενάντια στους πλειστηριασμούς της λαϊκής περιουσίας, τις ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα των δημόσιων αγαθών, τη λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος από το κεφάλαιο (λ.χ. Νέα Φιλαδέλφεια, Ελληνικό).

Μάλιστα την τελευταία διετία συμμετέχει και επιδρά θετικά είτε σε πρωτοβουλίες που παλαιότερα δεν είχε συμμετοχή (Ιμια), είτε σε κινήματα στα οποία συλλογικά είχε χαμηλή παρουσία (γυναικείο).

Όμως και σε αυτό το σημείο μπορούσαμε να κάνουμε περισσότερα. Σε αρκετές περιπτώσεις εμπόδιο στάθηκαν διάχυτες τάσεις απογοήτευσης ή και λαθεμένες απόψεις που απολυτοποιούσαν τις δυσκολίες με έναν μονόπλευρο τρόπο μην διακρίνοντας τις αναζητήσεις μιας «πρωτοπόρας ζώνης» αγωνιστών προς τα αριστερά, αλλά και την αντοχή σημαντικών δυνάμεων του κινήματος που θέλουν να υπερβούν και την κυβέρνηση και την δεξιά αντιπολίτευση και αναζητούν δρόμους για να παλέψουν. Επίσης υπήρξε κατά διαστήματα υποτίμηση σε σοβαρά μέτωπα πάλης, που καθορίζουν τον ταξικό συσχετισμό, όπως το κίνημα κατά των πλειστηριασμών, το γυναικείο κίνημα κα.

- Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ανέλαβε πολιτικές πρωτοβουλίες προβολής της πολιτικής της και συζήτησης σε συγκεκριμένα μέτωπα της περιόδου. Πολύ σημαντική ήταν η ημερίδα στο «Μολύβι» (22/5/2017) αλλά και το διεθνές διήμερο παρά τα προβλήματα που υπήρξαν για τα 100 χρόνια από την Οκτωβριανή επανάσταση με διεθνείς συμμετοχές (15-16/11/2017), που πραγματοποιήθηκε σε μια κρίσιμη στιγμή, κατά τη διάρκεια του εορτασμού του Πολυτεχνείου.

Όμως η αυτοτελής της παρουσία ήταν αναντίστοιχη με τις ανάγκες και τις δυνατότητες. Έχασε ευκαιρίες να προβάλλει πλατιά το αντικαπιταλιστικό της πρόγραμμα και την επαναστατική εναλλακτική. Σε μια περίοδο που κέρδισε σε εκτίμηση και ακτινοβολία για την ασυμβίβαστη στάση της, η αυτοτελής πολιτική της παρουσία ατόνησε.

- Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ανέπτυξε την ενωτική της τακτική. Συνέβαλλε στην κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς, τον διάλογο για το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της περιόδου. Ανέλαβε την πρωτοβουλία για την πολιτική συνεργασία της αντικαπιταλιστικής, αντιμπεριαλιστικής, αντιΕΕ, αντιδιαχειριστικής αριστεράς, και άλλες πρωτοβουλίες (λχ. συγκρότηση της ΔΙΕΕΞΟΔΟΥ)

Όμως πολλές φορές είχε «ασυνέχειες» στη στήριξη των πρωτοβουλιών, ακόμα και αυτών που η ίδια ανελάμβανε, στη σχεδιασμένη συνέχεια και κλιμάκωσή τους, στην αποφασιστική από τα «κάτω» προώθησή τους. Χρειάζεται να σκύψουμε στις αιτίες και να δούμε πιο συστηματικά την μετωπική μας πρακτική.

- Πλευρά της αγωνιστικής μας δράσης αλλά και της μετωπικής μας λογικής είναι η δράση μας στα αριστερά, ριζοσπαστικά και αντικαπιταλιστικά σχήματα και παρεμβάσεις στα οποία συμμετέχουν τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (δεκάδες εργατικά σχήματα, αντικαπιταλιστικές κινήσεις πόλης – περιφέρειας, ΕΑΑΚ κα). Εργαζόμαστε στην κατεύθυνση της σύνδεσής τους με τους στόχους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και του πολιτικού τους συντονισμού. Τα σχήματα στα οποία συμμετέχουν τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν αξιοσημείωτη παρέμβαση και αύξηση σε ψήφους και ποσοστά όλα τα τελευταία χρόνια. Είναι έκφραση του ρόλου που έχουν διαδραματίσει στους αγώνες της προηγούμενης περιόδου και σημαντική παρακαταθήκη για τους αγώνες που

εκτυλίσσονται τώρα.

Και εδώ δεν λείπουν τόσο οι δυνατότητες όσο και τα προβλήματα, καθώς σε αρκετές περιπτώσεις δυσκολευόμαστε να κατακτήσουμε την «διαλεκτική» της διεύρυνσης των σχημάτων και την ταυτόχρονη υπεράσπιση του ριζοσπαστικού/αντικαπιταλιστικού της προσανατολισμού.

- Σημαντικά προβλήματα αντιμετώπισαν ειδικά το τελευταίο διάστημα οι Τοπικές Επιτροπές της ANΤΑΡΣΥΑ. Σε πολλές περιπτώσεις υπολειπούνται, συνεδριάζουν σπάνια, ενώ η συμμετοχή σε αυτές είναι μειωμένη. Παρουσιάζονται έντονες αδυναμίες συγκεκριμένου σχεδιασμού και υλοποίησης προγράμματος δράσης για τον χώρο παρέμβασης, ενώ η πολιτική εμφάνιση της ANΤΑΡΣΥΑ στις γειτονιές κυρίως εξαντλείται σε αραιές πολιτικές εκδηλώσεις. Δεν υλοποιήθηκαν σημαντικές αποφάσεις της προηγούμενης Συνδιάσκεψης, με ευθύνη της ΚΣΕ.

- Τέλος σοβαρό ζήτημα αποτέλεσε η έλλειψη ενιαιότητας στην δράση της ANΤΑΡΣΥΑ, οι διαφορετικοί σχεδιασμοί -ακόμα και στον δρόμο- η αδυναμία συντονισμού και υπέρβασής τους.

Το προηγούμενο διάστημα, οι αμφισημίες και οι αντιφάσεις της πολιτικής της, τα ελλείμματα βαθύτερης πολιτικής και ιδεολογικής συμφωνίας εκφράστηκαν είτε μέσω της αδυναμίας της να τοποθετηθεί άμεσα σε κρίσιμα ζητήματα, είτε με τη μη ενιαία εμφάνιση και παρέμβαση σε εργασιακούς χώρους και κρίσιμα μέτωπα. Η αδυναμία να χαραχτεί και να υπηρετηθεί ένας ενιαίος σχεδιασμός φθείρει την ANΤΑΡΣΥΑ, μειώνει την αξιοπιστία και την συσπειρωτική της δύναμη.

Τα παραπάνω σε συνδυασμό με την επίδραση τάσεων απογοήτευσης και ηττοπάθειας, μετά την άνοδο και την κατάληξη του ΣΥΡΙΖΑ, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην εμφάνιση των σοβαρών προβλημάτων λειτουργίας των τοπικών και κλαδικών επιτροπών. Η 4^η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ πρέπει να σταθεί με προσοχή πάνω σε αυτό το σοβαρό πρόβλημα και να βρει τους τρόπους και τα μέτρα που χρειάζονται για το ξεπέρασμά του.

29. Αυτές οι διαπιστώσεις έχουν σημασία ως αφετηρία για να εντοπίσουμε σωστά τις δυνατότητες της ANΤΑΡΣΥΑ σήμερα. Οι πολιτικές μας δυνατότητες είναι πολύ ευρύτερες. Η ANΤΑΡΣΥΑ αποτελεί μια πανελλαδικά συγκροτημένη και κοινωνικά δικτυωμένη σχετικά ισχυρή δύναμη. **Μπορεί το επόμενο διάστημα να διαδραματίσει αναβαθμισμένο ρόλο.**

Η ANΤΑΡΣΥΑ καλείται να προβάλλει και να οικοδομήσει μια αντικαπιταλιστική **πολιτική διέξοδο απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου και της ΕΕ, την αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ, την επιτροπεία διαρκείας.** Μια πρόταση αντεπίθεσης του κινήματος και των αγώνων, αντιπολίτευσης, διαρκούς αντίστασης και αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης, για να μπολιάζεται και να στρέφεται σε αριστερή ανατρεπτική κατεύθυνση το ρεύμα της δυσaréσκειας απέναντι στην κυβέρνηση.

Γι' αυτό συμπυκνώνει τους στόχους της για την επόμενη περίοδο στα παρακάτω:

- **Στην ανάπτυξη,** βαθύτερη επεξεργασία και προβολή του αντικαπιταλιστικού προγράμματος στους εργαζόμενους. Στην ενίσχυση και την αναβάθμιση της ANΤΑΡΣΥΑ και την συμβολή της στην προώθηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου.
- Στην μαχητική αγωνιστική **παρέμβαση στο εργατικό και λαϊκό κίνημα** για την ανατροπή της ευρωμνημονιακής επίθεσης και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και την ταξική του ανασυγκρότηση.
- Την **συσπείρωση των πολύμορφων δυνάμεων, ρευμάτων και αγωνιστών** που εγκαταλείπουν τον ΣΥΡΙΖΑ, που αντιλαμβάνονται τα αδιέξοδα και τα όρια των ρεφορμιστικών

προτάσεων, στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου-πόλου. Για άμεσα ορατά βήματα στην πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών, αντιμπεριαλιστικών, αντι ΕΕ δυνάμεων και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής.

Γ2. Για την ανάπτυξη των αγώνων, την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και την οικοδόμηση ενός εργατικού και λαϊκού κινήματος ρήξης ανατροπής

30. Στην προηγούμενη Συνδιάσκεψη σημειώσαμε ότι «θεμέλιο της οικοδόμησης του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής είναι η συμβολή μας στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος». Στο διάστημα αυτό η ANΤΑΡΣΥΑ **έχει επιδείξει πρωτοπόρα στάση και δράση στους αγώνες των εργαζομένων**, έχει ισχυροποιήσει την παρουσία της σε κλάδους και χώρους δουλειάς, έχει δημιουργήσει έναν αισθητό συσχετισμό δύναμης υπέρ της λογικής του συλλογικού αγώνα, της πάλης για την ανατροπή του ευρωμνημονιακού σφαγείου, της ρήξης με το κεφάλαιο και το κέρδος, της ήττας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και κάθε κυβέρνησης που εφαρμόζει την ίδια πολιτική. Δεν κατέθεσε τα όπλα, κράτησε ψηλά τις σημαίες και τα πανό του αγώνα όταν πολλοί καλούσαν και κρατούσαν στάση ανοχής ή/και στήριξης στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Πρωτοστάτησε στις αντιστάσεις και τις μάχες, έδωσε το ταξικό, αντικαπιταλιστικό στίγμα σε πολλές αναμετρήσεις.

Ωστόσο θα μπορούσαμε να κάνουμε **πολύ περισσότερα!** Και ιδιαίτερα στο ζήτημα της **ποιοτικής ανάπτυξης και της ταξικής ανασυγκρότησης του κινήματος** (πχ όχι μόνο πόσες απεργίες έγιναν, αλλά και τι συμμετοχή είχαν, τι αιτήματα, πόσο επέδρασαν στην αντιστροφή της σχέσης κεφαλαίου-εργασίας κλπ).

Το μεγάλο ζητούμενο παραμένει: Πώς θα συμβάλλουμε ως ANΤΑΡΣΥΑ στο ξέσπασμα αγώνων σε κάθε χώρο και κλάδο δουλειάς, στη γενίκευση και τη σύνδεση των διεκδικήσεων τους, στην πολιτικοποίησή τους. Με άλλα λόγια στη συγκρότηση ενός μαζικού εργατικού, λαϊκού, νεολαιίστικου κινήματος ρήξης και ανατροπής, που θα αντιπαλέψει την σαρωτική εκστρατεία του κεφαλαίου και της Ε.Ε., θα αποκρούσει κρίσιμες πλευρές της, θα επιφέρει ρωγμές και θα επιτύχει νίκες, επιβάλλοντας επιμέρους υποχωρήσεις και παραχωρήσεις στο αντίπαλο αστικό στρατόπεδο, καταφέροντας καταφέροντας να αναδειχθεί σε αντίπαλο δέος.

Η αστική μνημονιακή επίθεση έχει δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στην κατάσταση της εργατικής τάξης, που δημιουργούν σημαντικές δυσκολίες. Η εκτίναξη της ανεργίας (ποσοστό σταθερά άνω του 20%, ενώ το 2016 350.000 οικογένειες δεν είχαν ούτε ένα εργαζόμενο μέλος). Το ποσοστό ανεργίας είναι ιδιαίτερα υψηλό ιδιαίτερα ανάμεσα στις γυναίκες και τους νέους. Υπάρχει παράλληλα πολύ μεγάλη επέκταση των μορφών ελαστικής απασχόλησης (με τη μερική απασχόληση να αποτελεί κατά το 2016 και 2017, περισσότερο από το ήμισυ των νέων προσλήψεων) και της ανασφάλιστης εργασίας. Η φτωχοποίηση εντείνεται με τις μειώσεις μισθών, που υπερβαίνουν το 25% κατά μέσο όρο στα χρόνια του μνημονίου, ενώ περίπου για 900.000 εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, η καταβολή του μισθού τους γίνεται με καθυστέρηση από έναν μέχρι δεκαπέντε μήνες.

Η κατάσταση αυτή επιδρά στον αριθμό των συνδικαλισμένων και την δύναμη των συνδικάτων. Ο συνδικαλισμός γίνεται πιο δύσκολος και απαιτητικός. Ωστόσο οι παραπάνω επιθέσεις και δυσκολίες δεν αναιρούν τη δυνατότητα της εργατικής τάξης να παλεύει συλλογικά και να μπορεί

να πετυχαίνει νίκες. Η επίθεση στον πρωτοβάθμιο συνδικαλισμό αποδεικνύει ότι η άρχουσα τάξη φοβάται ακόμα τη δύναμη των συνδικάτων. Η μάχη θα είναι σκληρή και η έκβαση ανοιχτή.

Παράλληλα η εργατική τάξη αλλάζει. **Δυναμώνει τις γραμμές της με νέα στρώματα** που προέρχονται από την ραγδαία προλεταριοποίηση της μισθωτής διανοήσης ή και μεσαίων στρωμάτων, με τη μαζική συμμετοχή των γυναικών που διεκδικούν πρωτοπόρο ρόλο στους αγώνες, την είσοδο των μεταναστών με τις δικές τους κουλτούρες και εμπειρίες.

Η μνημονιακή επίθεση πιέζει την εργατική τάξη, αλλά δημιουργεί και άλλους όρους και δυνατότητες στην ανάπτυξη της πάλης. Η ANΤAPCΨYA πρέπει να μελετήσει την νέα κατάσταση, να αξιοποιήσει την σημαντική εμπειρία από τους πρόσφατους αγώνες (ΟΤΑ, Νοσοκομεία) για να βγάλει τα αναγκαία συμπεράσματα για το εργατικό πρόγραμμα, τις διεκδικήσεις και την ιεράρχηση των στόχων, την παρέμβαση στην καρδιά της συγκεντρωμένης εργατικής τάξης (ενέργεια, ΔΕΚΟ, τουρισμός, επισιτισμός, εμπόριο κλπ), την οργάνωση της τάξης των ελαστικά εργαζόμενων σε σύνδεση με τους μόνιμους, την παρέμβαση στους μετανάστες εργάτες, με κριτήριο και στόχο την ενότητα όλης της τάξης.

31. Τα βασικά καθήκοντα της ANΤAPCΨYA στο εργατικό και λαϊκό κίνημα για το επόμενο διάστημα:

α) Η ANΤAPCΨYA μπορεί να πρωτοστατήσει το επόμενο διάστημα στην κλιμάκωση της πάλης του εργατικού κινήματος. Το 2018 δεν θα είναι μια «κανονική» χρονιά. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχοντας ολοκληρώσει τρία χρόνια «βρώμικης δουλειάς» αρχίζει και εξαντλεί σοβαρά τα αποθέματα πολιτικής ανοχής από τους εργαζόμενους και τη φτωχολογιά. Υπάρχει δυνατότητα ξεδιπλώματος σημαντικών αγώνων και η ANΤAPCΨYA πρέπει να μπει μπροστά για να γίνουν και να νικήσουν.

Χρειάζεται αποφασιστική στήριξη των απεργιών και των αγώνων που δίνουν και θα δώσουν τα πιο διαφορετικά τμήματα των εργαζομένων σε κάθε σωματείο και όχι μόνο σε αυτά που έχουν πλειοψηφία οι ταξικές, αγωνιστικές δυνάμεις (που είναι και τα λιγότερα). Τα παραδείγματα των Συντονιστικών των τελευταίων χρόνων (Νοσοκομείων, Τηλεπικοινωνιών, εκπαίδευσης, για την υπεράσπιση της κυριακάτικης αργίας κλπ) μπορεί να απλωθούν σε όλους τους χώρους, ιδιαίτερα αυτούς που βρίσκονται στην αιχμή του δόρατος της νέας μνημονιακής επίθεσης.

Τα πρόσφατα παραδείγματα της αποφασιστικής μάχης για την ανατροπή των πλειστηριασμών, αλλά και της αξιολόγησης των δημοσίων υπαλλήλων, οι μάχες στο προσφυγικό, τους δήμους και τα νοσοκομεία δείχνουν ότι οι αγώνες εμπνέουν όταν δεν μένουν στη διαμαρτυρία, αλλά θέτουν ως στόχο την σύγκρουση και τη νίκη. Πρέπει **να πάρουμε διαζύγιο από τη μιζέρια** του «δεν κουνιέται φύλλο», και του «ο κόσμος πήγε σπίτι του». Χρειάζεται αποφασιστικότητα, ολόπλευρη πολιτική, ιδεολογική και οργανωτική στήριξη – αλληλεγγύη, αναβαθμισμένες μορφές πάλης.

β) Συγκεκριμένη «πρωταρχική» δουλειά, δουλειά βάσης μέσα στους χώρους ιδιαίτερα του ιδιωτικού τομέα. Χρειάζεται να εντείνουμε τις προσπάθειες για την **ενεργοποίηση όσο το δυνατόν περισσότερων σωματείων σε ταξική, αγωνιστική κατεύθυνση**, την δημιουργία νέων σωματείων, όπου δεν υπάρχουν ή υπάρχουν αποκλεισμοί τμημάτων εργαζομένων στα υπάρχοντα σωματεία (πχ συμβασιούχοι, ΟΑΕΔίτες στο Δημόσιο κλπ), ώστε αυτά να αποτελούν πραγματικά όργανα πάλης στα χέρια των εργατών, σε διαπάλη με την εργοδοσία, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τον συντεχνιασμό, τον κατακερματισμό.

γ) Επικαιροποίηση, ενίσχυση και προβολή του εργατικού προγράμματος πάλης

Επιδίωξή μας είναι οι αγώνες να διεκδικούν αποφασιστικά τη βελτίωση της θέσης των εργαζόμενων και τη μείωση της εκμετάλλευσης. Να ξεπερνούν τη λογική της διαπραγμάτευσης της χειροτέρευσης της θέσης των εργαζόμενων, τη μοιρασιά της φτώχειας ή τη λογική της «εξαίρεσης». Ζητούμενο είναι στους αγώνες να ενώνεται το σύνολο της εργατικής τάξης, ξεπερνώντας τους διαχωρισμούς σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, εργαζομένους και ανέργους, ντόπιους και μετανάστες, σε μια νέα αγωνιστική ταξική ενότητα που απέναντι στον ταξικό αντίπαλο. Οι σύντροφοι, οι συντρόφισσες και συνολικά οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΙΑ πρωτοστατούν στους αγώνες και μέσα σε αυτούς συνδέουν τις εργατικές διεκδικήσεις με το πλαίσιο στόχων του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος.

Παλεύουμε:

- Για την ανατροπή των μνημονίων, όλων των μνημονιακών νόμων παλιών και καινούργιων, την ανατροπή της επίθεσης κυβέρνησης-κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ.
  - Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους. Μετατροπή όλων των ελαστικών σχέσεων εργασίας σε συμβάσεις αορίστου χρόνου χωρίς προϋποθέσεις. Απαγόρευση απολύσεων. Αγώνας ενάντια στα προγράμματα ανακύκλωσης της ανεργίας.
  - Προσλήψεις με μόνιμη και σταθερή δουλειά, με μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων καταρχήν. Απαγόρευση των απολύσεων, κρατικοποίηση με εργατικό έλεγχο των επιχειρήσεων που απειλούν με απολύσεις και κλεισίματα.
  - Δουλειά με πλήρη δικαιώματα. ΣΣΕ εργασίας παντού. Αυξήσεις μισθών-αποδοχών τώρα. Κανένας μισθός κάτω από 800 ευρώ καθαρά. Όχι στην εξευτελιστική σύμβαση "πρώτης πρόσληψης" για τους νέους κάτω των 25. Άμεση επαναφορά όσων μας έκλεψαν με τα μνημόνια.
  - Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις, κάτω τα χέρια από ΔΕΗ, συγκοινωνίες, ΕΥΔΑΠ και όλα τα δημόσια αγαθά-«φιλέτα» που έχουν βάλει στο μάτι τα αρπακτικά της αγοράς. Κρατικοποίηση των εταιρειών που έχουν ιδιωτικοποιηθεί (πχ ΟΤΕ)
  - Μείωση του χρόνου (και των ετών) εργασίας τώρα. Για να δουλέψουν οι άνεργοι, για να πάρουμε πίσω τον κλεμμένο πλούτο που παράγουμε. Για να ζούμε αξιοπρεπώς από τη δουλειά μας, για να καλύψουμε τις ανάγκες μας, για να χάσει το κεφάλαιο.
  - Κάτω τα χέρια από τις συντάξεις και τα ταμεία μας που μπαίνουν στο μνημονιακό Προκρούστη για ακόμα μια φορά.
  - Ελευθερία-δημοκρατία για τους εργαζόμενους και τον λαό. Κάτω τα χέρια από τα συνδικάτα, η αντιπεργιακή νομοθεσία θα μείνει στα χαρτιά. Συνδικάτα ελεύθερα από κράτος-κυβερνήσεις και εργοδότες. Με πλήρη και διευρυμένα δικαιώματα στη συνδικαλιστική δράση, την απεργία, τον συλλογικό και μαζικό αγώνα.
  - Ενάντια στο ρατσισμό και τους φασίστες. Για νομιμοποίηση όλων των μεταναστών, άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες, ανοιχτά σύνορα και κατάργηση των συμφωνιών Ελλάδας-ΕΕ-Τουρκίας-Λιβύης. Για να καταδικαστούν οι δολοφόνοι της ΧΑ και να κλείσουν τα γραφεία ορμητήρια τους.
  - Ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό, για την ειρήνη και την αλληλεγγύη των λαών. Για την έξοδο από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ.
- Τέλος σοβαρή πλευρά για το εργατικό κίνημα είναι η ανάκτηση του συνολικού πολιτικού, **ιδεολογικού και πολιτιστικού του ρόλου, στο αντιφασιστικό κίνημα κλπ.**

δ) Η προσπάθεια για ταξική συσπείρωση πρωτοβάθμιων σωματείων, επιτροπών αγώνα συνελεύσεων.

Η προσπάθεια για οργάνωση, συντονισμό και κλιμάκωση των αγώνων από τα κάτω

Οι ηγεσίες σε ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και στις βασικές ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα (πχ στο ΕΚΑ), όπως με δραματικό τρόπο είδαμε και στη μάχη ενάντια στην 3η αξιολόγηση και τον αντιαπεργιακό νόμο, προδίδουν ανοιχτά την εργατική τάξη, θυσιάζουν ακόμα και το εργατικό κύτταρο, το πρωτοβάθμιο επιχειρησιακό και κλαδικό σωματείο, χωρίς κανένα ουσιαστικό δικαίωμα δράσης και αγωνιστικής απόφασης.

Με αυτή τους τη στάση επιτρέπουν στον ταξικό αντίπαλο να συσπειρώνεται και να κινητοποιεί όλες τις εφεδρείες του ενάντια στον απεργιακό αγώνα και γενικά την εργατική δράση. Οι παρατάξεις της πλειοψηφίας, ειδικά στο επίπεδο των τριτοβάθμιων συνδικάτων, είναι μακριά χέρια των αστικών μνημονιακών κομμάτων και μεταφέρουν στο συνδικαλισμό όλη την αντιδραστική, νεοφιλελεύθερη πολιτική τους.

Για όλους αυτούς τους λόγους η βασική μας κατεύθυνση είναι η οργάνωση των αγώνων από τα «κάτω», για να σπάει η αγωνιστική απραξία που προσπαθούν να επιβάλλουν, για να προχωράνε ο σχεδιασμός και η πρωτοβουλία των αγώνων, των απεργιών κλπ ξεπερνώντας τα εμπόδια που βάζουν. Όπως έδειξε και η απεργία στις 12.01 αυτό είναι εφικτό και μπορεί να βοηθήσει να κλιμακωθεί η εργατική αντίσταση για να μην περάσουν τα αντεργατικά μέτρα και να αρχίσουμε να παίρνουμε πίσω όλα όσα μας λεηλάτησαν με τα Μνημόνια.

Απαιτείται συνεχής πίεση - αποκάλυψη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας από τις πρωτοβουλίες των ταξικών δυνάμεων και των αποφάσεων της βάσης (με συνελεύσεις, αποφάσεις ΔΣ κλπ), αξιοποίηση κάθε «ρωγμής» στο δευτεροβάθμιο και τριτοβάθμιο επίπεδο με κριτήριο την ενίσχυση των αγωνιστικών τάσεων.

Πάνω σε αυτή την ανάγκη και τη δυνατότητα πατάνε πολλές προσπάθειες που γίνονται σε μια σειρά χώρους και κλάδους (νοσοκομεία, τηλεπικοινωνίες, επισιτισμός, υπουργεία, εκπαίδευση κλπ), με τη συγκρότηση συντονιστικών και συντονισμών, επιτροπών αγώνα, πρωτοβουλιών πρωτοβάθμιων σωματείων και ομοσπονδιών, προσπάθειες που έχουν παίξει κρίσιμο ρόλο και μπορούν να κάνουν ακόμα περισσότερα βήματα μπροστά στην κατεύθυνση της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Με στόχο να πρωτοστατήσουν στις μάχες για να ανατραπεί το μνημονιακό σφαγείο, με προσπάθεια να συνδεθούμε και να κερδίσουμε όλους τους εργαζόμενους που παλεύουν για τον ίδιο στόχο ανεξάρτητα με το τι ηγεσία έχουν, επιδιώκοντας σταθερά την κοινή δράση με κάθε αγωνιστική δύναμη πάνω σε λογική ανατροπής.

Όλες αυτές τις προσπάθειες χρειάζεται να στηρίξει με όλες τις δυνάμεις της η ANΤΑΡΣΥΑ διεκδικώντας να συμβάλει σε ένα **σταθερό Συντονισμό όλων των παραπάνω δυνάμεων και κινήσεων με ενιαία παρέμβαση με λογική συσπείρωσης και κοινής δράσης όλων των ταξικών ρευμάτων κόντρα σε κεφάλαιο, κυβερνήσεις, ΕΕ.** Με στόχο συντονισμοί, πρωτοβουλίες και αγωνιστικά μπλοκ συνδικάτων «από τα κάτω» να είναι σε θέση να αποφασίζουν και να προχωράνε το αγωνιστικό τους σχέδιο κόντρα στην κυβέρνηση και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αλλάζοντας την κατάσταση στο εργατικό κίνημα.

Η λογική του συντονισμού στους κλάδους και συνολικά δεν είναι κάποια «αντικαπιταλιστική παραξενιά» για να ξεχωρίσουμε από άλλες τάσεις του κινήματος. Αντίθετα είναι αναγκαιότητα και διέξοδος «από τα κάτω» για την ενωτική, αγωνιστική έκφραση των εργατικών συμφερόντων. Δεν επιδιώκουμε ένα «κομματικό κέντρο», μια πρωτοβουλία συσπείρωσης γύρω από τον εαυτό

μας, αλλά μια συσπείρωση ταξικών δυνάμεων σε γραμμή μάχης. Η λογική αυτή συνιστά **όχι μόνο αγωνιστική-κινηματική αλλά και πολιτική πρόταση** προς όλες τις μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς και του κινήματος να δράσουν από κοινού, να συμβάλουν στην εργατική λαϊκή αντεπίθεση, να αφήσουν τους κομματικούς και παραταξιακούς μονόδρομους.

ε) Ισχυροποίηση των ταξικών, αντικαπιταλιστικών σχημάτων - συσπειρώσεων σε κάθε χώρο και κλάδο

Έχουμε πραγματικές δυνατότητες να κινηθούμε σε μια τέτοια κατεύθυνση. Σε χώρους του δημοσίου οι δυνάμεις των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ είναι ισχυρά διακριτός και με πολλούς αγωνιστικούς δεσμούς πόλος. Στον ιδιωτικό τομέα, παρά τις μεγάλες δυσκολίες, έχουμε δυνάμεις σε μια σειρά χώρους οι οποίες μπορούν να απλωθούν και να παρέμβουν σε περισσότερους κλάδους και Εργατικά Κέντρα.

Υπερασπιζόμαστε την αυτοτέλεια των κινήσεων, τον ανατρεπτικό, αντιδιαχειριστικό, αντιΕΕ προσανατολισμό τους, παλεύοντας να ηγεμονεύσει το αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο που έχει ανάγκη η εργατική τάξη, την ενωτική δημοκρατική λειτουργία τους με βάση τις συνελύσεις τους και τη δημοκρατική ώσμωση διαφορετικών ρευμάτων. Αρνούμαστε λογικές ενοποίησης ή διάσπασης στη βάση κομματικών σχεδίων ή "κομματικών ταυτοτήτων". Αυτό που είναι αδιαπραγμάτευτο είναι το περιεχόμενό τους, η αγωνιστική στάση, η ανεξαρτησία από το κράτος, την ΕΕ, την εργοδοσία, η αντιδιαχειριστική λογική, η δημοκρατική κουλτούρα. Ενισχύουμε τα εργατικά σχήματα, τις παρεμβάσεις και τις κινήσεις στις οποίες συμμετέχουν οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και παλεύουμε για την αναβάθμιση, ενοποίηση και διεύρυνσή τους με κάθε δύναμη που θέλει να κινηθεί στην παραπάνω κατεύθυνση.

στ) Ανάπτυξη της ενωτικής κατεύθυνσης μέσα στο κίνημα και τους αγώνες και πρωτοβουλιών προς τις μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα συνεχίσει τις πρωτοβουλίες προς τις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος και της αριστεράς. Για την ανάπτυξη των εργατικών διεκδικήσεων, για την ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος και την ενίσχυση των συντονισμών από τα κάτω, για την εργατική παρέμβαση στα κρίσιμα μέτωπα του πολέμου και της δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

ζ) Στην πορεία για την Συνδιάσκεψη και μετά από αυτή χρειάζεται να συζητηθεί το ζήτημα της δημιουργίας μιας **ταξικής εργατικής κίνησης** με πανελλαδική διάρθρωση για να εκφραστεί η τάση ανατροπής και χειραφέτησης της εργατικής τάξης.

Η **Συνδικαλιστική Γραμματεία** χρειάζεται να αναβαθμίσει τη λειτουργία της σε αυτή την κατεύθυνση αξιοποιώντας και την πείρα των παρεμβάσεων των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο εργατικό κίνημα.

32. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρωταγωνιστήσει το επόμενο διάστημα και στις αντιφασιστικές, αντιρατσιστικές μάχες στηρίζοντας καταρχήν πρωτοβουλίες που παίρνουν δυνάμεις της που πρωταγωνιστούν σε αυτές (ΚΕΕΡΦΑ, ΣΥΠΡΟΜΕ, τοπικές αντιφασιστικές πρωτοβουλίες).

Η πάλη για τα εργατικά λαϊκά δικαιώματα και τις ελευθερίες ενάντια στα μνημόνια και την καπιταλιστική επίθεση είναι άμεσα δεμένη με την πάλη ενάντια στο ρατσισμό και τους φασίστες. Είναι πάλη για την ενότητα της εργατικής τάξης, για τη δυνατότητά της να σφραγίσει την οργή ενάντια στην κατρακύλα του ΣΥΡΙΖΑ με τη δική της προοπτική της επαναστατικής ελπίδας κόντρα στην αντεπαναστατική βία των φασιστών. Είναι πάλη στην οποία διεκδικούμε να κερδίσουμε κάθε αγωνιστή και αγωνίστρια. Παλεύουμε για την ανάπτυξη ενός μαζικού, μαχητικού, ενωτικού αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος που να στρέφεται ενάντια στην κυβέρνηση και την

ΕΕ. Δεν συνεργαζόμαστε με την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ή τμήματά της που έχει την ευθύνη για την υλοποίηση της αντιδραστικής πολιτικής.

Αυτό σημαίνει:

- Στήριξη της μάχης που δίνει η Πολιτική Αγωγή του Αντιφασιστικού Κινήματος στη Δίκη της Χρυσής Αυγής. Για να καταδικαστεί η εγκληματική συμμορία που λειτουργεί με το μανδύα του «νόμιμου πολιτικού κόμματος». Για να πάνε στη φυλακή οι φονιάδες του Λουκμάν και του Παύλου Φύσα από τον Μιχαλολιάκο μέχρι τον τελευταίο μαχαιροβγάλτη.
- Στήριξη και ανάδειξη της εκστρατείας για να κλείσουν τα «γραφεία»-ορμητήρια των ναζί στη Μεσογείων και της αντίστοιχης Πρωτοβουλίας που έχει συγκροτηθεί στην περιοχή, αλλά και σε κάθε γειτονιά που τολμούν ακόμα να εμφανίζονται.
- Πάλη ενάντια στην Ευρώπη-Φρούριο, για να καταργηθούν οι ρατσιστικές συμφωνίες της ΕΕ με την Τουρκία και την Λιβύη. Σύνορα ανοιχτά για πρόσφυγες και μετανάστες: «Το ΝΑΤΟ κλείστε τα σύνορα ανοίξτε».
- Να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες, πόλεις ανοιχτές για τους πρόσφυγες. Μαζικές προσλήψεις σε σχολεία, δήμους νοσοκομεία και όλες τις κοινωνικές υπηρεσίες για να καλυφθούν οι ανάγκες ντόπιων, μεταναστών και προσφύγων.

33. Οι επίμονοι αγώνες του κινήματος, μέσα από τους Συντονισμούς των Συλλογικοτήτων, δεν επέτρεψαν να προχωρήσει η **αρπαγή της λαϊκής κατοικίας**. Όμως η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ κλιμακώνει την επίθεση με τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς και το ιδιώνυμο στους αγωνιστές. Για να αποκρουστεί η επίθεση της κυβέρνησης και των τραπεζιτών πρέπει η μάχη να γίνει υπόθεση όλου του εργατικού κινήματος και της νεολαίας. Να πάρει μορφές λαϊκής αυτοάμυνας ώστε κανένας εργαζόμενος να μην χάσει το σπίτι του. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στηρίζει τον αγώνα του κινήματος για να μπει φραγμός στην αρπαγή και για να ανατραπεί αυτή η πολιτική.

34. Οι επιθέσεις στη νεολαία, στο καθολικό δικαίωμα στην εκπαίδευση και στην εργασία, είναι γενικευμένες και αποτελούν κομμάτι των μνημονιακών επιθέσεων στην εργατική τάξη συνολικά. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ το 2017 η ανεργία των νέων έφτανε το 44,4%, το μεγαλύτερο ποσοστό στην ΕΕ μετά την Ισπανία. Το πρόβλημα της νεανικής ανεργίας κορυφώθηκε το 2013 και παραμένει σε υψηλά επίπεδα, παρά την πολυδιαφημιζόμενη καθοδική της τάση, η οποία σχετίζεται με την εξάπλωση της επισφαλούς απασχόλησης. Οι όροι εργασίας της νεολαίας είναι σαφώς χειρότεροι από τους ήδη κακούς όρους εργασίας προηγούμενων γενεών. Ο κατώτατος μισθός για τους νέους εργαζόμενους μέχρι 25 χρονών είναι 510,95 ευρώ μεικτά, μικρότερος κατά περίπου 15% σε σχέση με τον μισθό των εργαζόμενων άνω των 25 ετών. Περίπου ένας στους τέσσερις εργάζεται με σύμβαση ορισμένου χρόνου.

Αντίστοιχα η νεολαία που σπουδάζει στα ΑΕΙ-ΤΕΙ είναι αντιμέτωπη με τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις στην ανώτατη εκπαίδευση όπως αυτές εκφράζονται στην περίοδο των μνημονίων. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ συνεχίζει την πολιτική των προηγούμενων κυβερνήσεων και ψηφίζει νόμους αντίστοιχους αυτών της Διαμαντοπούλου και του Αρβανιτόπουλου. Το καλοκαίρι ψήφισε το «νόμο Γαβρόγλου» που προβλέπει κλεισίματα και συγχωνεύσεις σχολών και τμημάτων, βάζει δίδακτρα σε όλα τα μεταπτυχιακά (με ανοιχτή την προοπτική και για τα προπτυχιακά) και σπρώχνει τα πανεπιστήμια στην αυτοχρηματοδότηση, δηλαδή βαθύτερη σύνδεση με την αγορά (χορηγίες). Παράλληλα έρχεται να διαλύσει τα πτυχία μετατρέποντάς τα σε απλά πιστοποιητικά γνώσεων-σπουδών χωρίς κατοχυρωμένα επαγγελματικά δικαιώματα και να ενισχύσει τη λογική του ατομικού φάκελου προσόντων, της κατάρτισης και επανακατάρτισης

στους φοιτητές-αποφοίτους (με επί πληρωμή πιστοποιήσεις). Η εξαγγελία για Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής είναι κομμάτι αυτής της πολιτικής. Όλο αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο, καθώς και η πίεση για όσο το δυνατόν ταχύτερη ένταξη στην αγορά εργασίας, έχουν ως αποτέλεσμα την πολύ σκληρή πειθάρχηση της σπουδάζουσας νεολαίας.

Την ίδια στιγμή οι αλλαγές αυτές συναντούν αντιστάσεις. Ήδη το τελευταίο διάστημα νέοι εργαζόμενοι οργανώνονται σε μια σειρά χώρους δουλειάς και αντιστέκονται απέναντι στο καθεστώς της επισφάλειας, της απλήρωτης εργασίας, των απολύσεων. Στα ΕΠΑΛ, ο αγώνας στα ΤΕΙ, στις εστίες, η μαζική συμμετοχή της νεολαίας στις αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές μάχες αποτελούν τέτοια παραδείγματα.

Στην εργατική νεολαία η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να εντείνει την προσπάθεια της να ενισχύσει τις συλλογικές μορφές οργάνωσης και πάλης της νεολαίας αξιοποιώντας και μελετώντας την πείρα από μορφές οργάνωσης που αναπτύσσονται στην νεολαία (επιτροπές ανέργων, πρωτοβουλίες ενάντια στην επισφάλεια κλπ) με σταθερό προσανατολισμό στην ενίσχυση των συνδικάτων ή τη δημιουργία νέων εκεί που δεν υπάρχουν, και τη σύνδεση με την υπόλοιπη εργατική τάξη.

Στη σπουδάζουσα νεολαία απαιτείται να συμβάλλουμε στην ανάπτυξη ενός πλατιού ρωμαλέου κινήματος που θα εναντιώνεται στην επιδιωκόμενη καπιταλιστική αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης, θα απαντάει στις προκλήσεις και επίδικα της περιόδου, θα φέρνει τους Φοιτητικούς Συλλόγους σε καλύτερες θέσεις μάχης και θα καθιστά το φοιτητικό κίνημα ξανά νικηφόρο και επικίνδυνο, συμβάλλοντας στην υπόθεση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Ως δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στηρίζουμε την Ενιαία Ανεξάρτητη Αριστερή Κίνηση και τα σχήματα που την συγκροτούν. Στην κρίσιμη καμπή που βρίσκεται η ΕΑΑΚ από πλευράς μας υπερασπίζουμε και παλεύουμε για τον **αντικαπιταλιστικό της χαρακτήρα, τη ριζική δημοκρατική της ανασυγκρότηση και τη μαχητική κινηματική δράση της.**

35. Μεγάλη σημασία αποκτά η πάλη για την προστασία της φύσης, του περιβάλλοντος (δομημένου και φυσικού) απέναντι στην επίθεση των «επενδυτών», στην αποθέωση της «ανταγωνιστικότητας» και των «επενδύσεων» τις δυνάμεις του κεφαλαίου και όλες ανεξαιρέτα τις κυβερνήσεις και την ΕΕ. **Η πάλη για την προστασία του φυσικού, του πολιτιστικού αλλά και του δομημένου περιβάλλοντος ενάντια στην εκμεταλλευτική μανία του κεφαλαίου** διαχωρίζεται από τις λογικές του «πράσινου καπιταλισμού», που απλά έρχεται να κερδοσκοπήσει –και σε ένα σημαντικό βαθμό να συνεχίσει την καταστροφή- πάνω στις πληγές που συνεχίζει να ανοίγει το κεφάλαιο. Το δίλημμα καπιταλιστική βαρβαρότητα, καταστροφή της φύσης και υποδούλωση του ανθρώπου ή κομμουνιστική απελευθέρωση έρχεται στο προσκήνιο με νέα δυναμική.

Από τις Σκουριές μέχρι τη Φιλαδέλφεια, υπήρχαν και υπάρχουν σημαντικές εστίες αντίστασης από τα κάτω. Δίπλα στην οργή και το θυμό για τις περιβαλλοντικές καταστροφές υπάρχει η διάθεση για αγώνα κόντρα σ' αυτές τις επιλογές κεφαλαίου και κυβέρνησης. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν και είναι παρούσα και δίπλα στο κόσμο που παλεύει στα μέτωπα αυτά. Στη Νέα Φιλαδέλφεια κατάφερε να σπάσει τη τρομοκρατία Μελισανίδη, που με την αρωγή της κυβέρνησης και της αστυνομίας απαγόρευε με τη βία των μπράβων του κάθε συλλογική δράση, και να οργανώσει μία μαζική και πετυχημένη εκδήλωση όπου έδωσε βήμα σε ευρύτερα κομμάτια των κινήσεων της περιοχής να συζητήσουν και να οργανώσουν.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει να αναβαθμίσει τη δράση της σ' αυτά τα μέτωπα: Οι δυνάμεις των ΤΕ πρέπει να μπούν μπροστά για να ενωθεί και να συντονιστεί η αντίσταση σε κάθε γειτονιά και από γειτονιά σε γειτονιά με κέντρο τα τοπικά συνδικάτα, τις αριστερές δημοτικές κινήσεις, τις τοπικές

συλλογικότητες ώστε να μην προχωρήσουν τα περιβαλλοκτόνα σχέδια κυβέρνησης, κεφαλαίου που καταστρέφουν τη ζωή μας. Οι εκλεγμένοι δημοτικοί και περιφερειακοί σύμβουλοι της ANΤΑΡΣΥΑ και τα δημοτικά σχήματα που συμμετέχει είναι πολύτιμη βοήθεια σ' αυτή τη προσπάθεια.

Ταυτόχρονα, και εξίσου σημαντικό, θα πρέπει να προβάλλει την συνολική αντικαπιταλιστική εναλλακτική απέναντι στη καταστροφή του περιβάλλοντος. Η σύνδεση της περιβαλλοντικής καταστροφής με το κέρδος των καπιταλιστών δεν είναι προνόμιο μίας μικρής μειοψηφίας αντικαπιταλιστών. Όλο και περισσότερος κόσμος, μέσα από την εμπειρία του και τους αγώνες του, κάνει αυτή τη σύνδεση και η ANΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει να τον κερδίσει στη συνολική αντικαπιταλιστική εναλλακτική.

36. Η παρέμβαση της ANΤΑΡΣΥΑ στο κίνημα ενάντια στην έμφυλη καταπίεση. Η 8 Μάρτη του 2017, παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας, σημαδεύτηκε από τις μαζικότερες και πιο δυναμικές διαδηλώσεις στον πλανήτη, με την προσπάθεια συγκρότησης ενός νέου διεθνούς γυναικείου κινήματος. Και στην Ελλάδα το γυναικείο κίνημα εμπνέεται από τους διεθνείς αγώνες και βρίσκεται σε άνοδο. Οι γυναίκες είναι ορατές στην πρώτη γραμμή των αγώνων, από τα νοσοκομεία και τα σχολεία μέχρι τα πολυκαταστήματα, τις καθαρίστριες, τα ΜΜΕ, τις σχολές, τις διαμαρτυρίες ενάντια στη σεξιστική βία και δείχνουν ότι έχουν τη δυναμική να αντιπαλέψουν τα χτυπήματα.

Για την ANΤΑΡΣΥΑ είναι σαφές ότι το γυναικείο ζήτημα και το ζήτημα της έμφυλης καταπίεσης συνδέεται άμεσα με το πεδίο της ταξικής αντιπαράθεσης. Η οργανική σύνδεση του γυναικείου και ΛΟΑΤΚΙ κινήματος με το εργατικό κίνημα, το μπόλιασμά του με τους στόχους και το περιεχόμενο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής είναι βασική προϋπόθεση για την κατάργηση κάθε διάκρισης με βάση το φύλο, την καταγωγή, τον σεξουαλικό προσανατολισμό. Με αυτό το σκεπτικό οι δυνάμεις της ANΤΑΡΣΥΑ συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις στις 8 Μάρτη και στις 25 Νοέμβρη, και σε κινηματικές πρωτοβουλίες σε αντι-σεξιστική κατεύθυνση. Με το ίδιο σκεπτικό στηρίξαμε τα αιτήματα και τις κινητοποιήσεις των ΛΟΑΤΚΙ+ για το σύμφωνο συμβίωσης και την ταυτότητα φύλου, κόντρα στις επιθέσεις που δέχτηκαν από τα ΜΜΕ, τα αστικά κόμματα και την Εκκλησία.

Εμπνεόμαστε από τη Ρώσικη Επανάσταση, τα 100 χρόνια της οποίας γιορτάσαμε πέρσι, που έδωσε μια πραγματική γεύση του τι σημαίνει να σπάνε τα δεσμά της σεξιστικής καταπίεσης. Η επαναστατική εργατική κυβέρνηση παραχώρησε στις γυναίκες το δικαίωμα ψήφου, το αυτόματο διαζύγιο, τα ίδια δικαιώματα και ίση αμοιβή στην απασχόληση ανάμεσα στις γυναίκες και άντρες. Η μοιχεία, η αιμομιξία και η ομοφυλοφιλία έπαψαν να είναι ποινικά αδικήματα.

Για την οργάνωση της παρέμβασης της ANΤΑΡΣΥΑ για τα ζητήματα φύλου, και με αυτό τον πολιτικό προσανατολισμό, λειτουργεί η ομάδα φύλου ANΤΑΡΣΥΑ LGBTQI+ και γίνεται προσπάθεια για την ενίσχυση της Ομάδας Γυναικών της ANΤΑΡΣΥΑ, ώστε να ανταποκριθούμε στις μάχες που βρίσκονται μπροστά. Τα ζητήματα της έμφυλης καταπίεσης, πρέπει να απασχολήσουν με συγκεκριμένο τρόπο το σύνολο του δυναμικού των αγωνιστών και αγωνιστριών της ANΤΑΡΣΥΑ, ειδωμένα από τη σκοπιά της καθολικής κοινωνικής χειραφέτησης και απελευθέρωσης.

Ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα που στόχο έχει τη διάσπαση της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων για να διατηρήσει την κυριαρχία του, να αντιπαραβάλουμε την κατάργηση των ταξικών ανισοτήτων και την κοινωνική χειραφέτηση. Αγώνας που περνάει και μέσα από τη γυναικεία χειραφέτηση. Γιατί η απελευθέρωση των γυναικών και όλων των καταπιεσμένων από

τον σεξισμό δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την απελευθέρωση συνολικά της εργατικής τάξης από την εκμετάλλευση, και άρα από το καπιταλιστικό σύστημα. Αλλά και αντίστροφα, δεν μπορεί να υπάρξει κοινωνική χειραφέτηση χωρίς την εξάλειψη κάθε καταπίεσης.

Γ3. Ο ρόλος της ANΤΑΡΣΥΑ για την οικοδόμηση ενός μαζικού αντικαπιταλιστικού ρεύματος στο κίνημα και την κοινωνία. Το αντικαπιταλιστικό μέτωπο και η πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών αντιΕΕ δυνάμεων

37. Μπροστά στους εργαζόμενους και τον λαό ανοίγονται **δύο δρόμοι**: Είτε οι αστικές μνημονιακές πολιτικές δυνάμεις, παλιές και νέες, θα επιβάλουν τη δική τους «έξοδο» από την καπιταλιστική κρίση πάνω στις πλάτες της εργατικής τάξης και του λαού, είτε το εργατικό κίνημα και ο λαός θα επιβάλουν τη δική τους αντικαπιταλιστική διέξοδο αναγκάζοντας τους καπιταλιστές να πληρώσουν το κόστος.

Παλεύουμε για το ψωμί, την δουλειά, την ειρήνη, τις λαϊκές ελευθερίες και τα δικαιώματα της εποχής μας, για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της ευρωμνημονιακής επίθεσης κυβέρνησης – κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ, των αντιδραστικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, της επιτροπείας, του πολεμικού κινδύνου και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, της επίθεσης στα δημοκρατικά δικαιώματα. Παλεύουμε για την ήττα και την ανατροπή της πολιτικής ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, και κάθε κυβέρνησης που ακολουθεί την ίδια πολιτική, την ήττα συνολικά του αστικού μνημονιακού μπλοκ. Με την δύναμη της εργατικής τάξης και του εργατικού και λαϊκού κινήματος, και του αντικαπιταλιστικού μετώπου. Για να ανοίξει ο δρόμος για ρήγματα στην αστική πολιτική, για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, για να περάσει ο πλούτος και η εξουσία στα χέρια των εργαζόμενων.

Βάση της πολιτικής μας είναι το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα. Το πλαίσιο των πολιτικών στόχων του αντικαπιταλιστικού προγράμματος συγκρούεται με την κυρίαρχη αστική πολιτική. Απευθύνεται στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, με στόχο την ανάπτυξη του αγώνα για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. «Γεφυρώνει» τις σημερινές διεκδικήσεις με την προοπτική της ανατροπής του καπιταλισμού και τον ορίζοντα της εργατικής εξουσίας.

Το ερώτημα τελικά ποιά τάξη και σε ποιά κατεύθυνση μπορεί να πάρει τον πραγματικό έλεγχο της οικονομίας και του κράτους στα χέρια της, και κατ' επέκταση το αίτημα του εργατικού ελέγχου, γίνεται όλο και πιο επίκαιρο, ειδικά σε συνθήκες αναζήτησης «εναλλακτικής λύσης» από τα μαχόμενα κομμάτια του κινήματος. Ο **εργατικός έλεγχος** μπορεί να αποτελέσει σημείο αντίστασης στην επίθεση των καπιταλιστών (ιδιωτικοποιήσεις, εκμετάλλευση των δημόσιων επιχειρήσεων και οργανισμών, ομαδικές απολύσεις, φαινομενικές χρεοκοπίες, εγκατάλειψη επιχειρήσεων αφού τις υπερχρεώσουν κλπ). Επιβάλλεται μέσα από τους αγώνες του εργατικού κινήματος, αμφισβητώντας την εξουσία των καπιταλιστών και του διευθυντικού τους μηχανισμού, τόσο στην άμεση διαδικασία παραγωγής (στους χώρους δουλειάς), όσο και στην κοινωνία συνολικά προβάλλοντας την προοπτική μιας άλλης εξουσίας και μιας άλλης οργάνωσης της παραγωγής στο σήμερα.

Τελικός στόχος και αναπόσπαστο στοιχείο του αντικαπιταλιστικού προγράμματος είναι η επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, το τσάκισμα του αστικού κράτους. Με την επαναστατική αλλαγή ανοίγει ο δρόμος για την μετάβαση στις σοσιαλιστικές/κομμουνιστικές κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές σχέσεις. Αυτό δεν σημαίνει ότι η επανάσταση είναι στην ημερήσια

διάταξη. Σημαίνει ότι εμπνέει και καθορίζει τους σημερινούς μας σκοπούς και μέσα, ότι διαμορφώνει τον σημερινό μας ορίζοντα, ότι καθορίζει τον τελικό μας στόχο, την πάλη για την εξουσία.

Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα δεν είναι για την ANΤΑΡΣΥΑ «άλλοθι διαχωρισμού» με άλλες δυνάμεις, «σεχταρισμού» ή «φετίχ». Ξεκινάει από την αντίληψη ότι σήμερα δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική φιλολαϊκή διέξοδος από την κρίση χωρίς ρήξη και αναμέτρηση με την αστική τάξη και τους συμμάχους της, χωρίς να χάσει πλούτο και εξουσία το κεφάλαιο και τελικά χωρίς την ανατροπή του.

38. Στοιχείο του προγράμματος είναι και η απάντηση στο ερώτημα «ποιος θα το υλοποιήσει».

Το πρόγραμμα προωθείται -και με την προώθησή του μπορούν να επιβληθούν κατακτήσεις και ρωγμές από σήμερα- με την πάλη του εργατικού και λαϊκού κινήματος και του «αντικαπιταλιστικού μετώπου». Στο σύνολό του, όμως, το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα μπορεί να το υλοποιήσει η εξουσία και η κυβέρνηση των εργαζόμενων, η εξουσία και η κυβέρνηση των οργάνων του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Για αυτό τον λόγο οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής αριστεράς υποστηρίζουν ότι απαιτείται η πάλη για τη συνολική εξουσία. Ρίχνουν από σήμερα όλο το βάρος τους στα όργανα του εργατικού και του λαϊκού κινήματος.

39. Παίρνοντας υπόψη τα παραπάνω, οι βασικές πολιτικές αιχμές του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, για την ανατροπή της πολιτικής κυβέρνησης - κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ - ΝΑΤΟ, είναι:

- Διαγραφή του χρέους, αντί για τα αιματηρά «πλεονάσματα» που λεηλατούν την εργατική τάξη.
- Κρατικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων αντί για ιδιωτικοποιήσεις και πλειστηριασμοί που χαρίζουν πλούτο στα «επενδυτικά» λαμόγια.
- Διεθνιστική έξοδος/ρήξη με το ευρώ, την ΕΚΤ και την ΕΕ και επιβολή εργατικού ελέγχου σε όλα τα επίπεδα, στην οικονομία και στην πολιτική.
- Ριζική βελτίωση της θέσης των εργαζομένων σε βάρος του κεφαλαίου, με αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, μείωση του χρόνου εργασίας, δουλειά σταθερή και με ασφάλιση. **Ιδιαίτερα παλεύουμε για την μείωση της ανεργίας με μαζικές προσλήψεις στο δημόσιο για τις κοινωνικές ανάγκες σε παιδεία, υγεία, υπηρεσίες Δήμων κλπ. Μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης και των ωρών εργασίας.** Εθνικοποίηση και άνοιγμα με κρατική χρηματοδότηση και εργατικό έλεγχο όλων των κλειστών εργοστασίων. Να καταργηθεί η αντιδραστική διάκριση παλιών/νέων εργαζόμενων.
- Μονομερής κατάργηση όλων των Μνημονίων, των δανειακών συμβάσεων και των εφαρμοστικών νόμων που τις συνοδεύουν.
- Αποδέσμευση από την ΕΕ από την σκοπιά των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων. Απελευθέρωση από το καθεστώς επιτροπείας από ΕΕ και ΔΝΤ.
- Παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους. Συμβολή στην διεθνιστική πάλη για την διαγραφή των χρεών, που αποτελεί όπλο του χρηματιστικού κεφαλαίου στην αδιανόητη ληστεία λαών, χωρών, φυσικού πλούτου κλπ.
- Υπεράσπιση της ειρήνης, ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, τους ανταγωνισμούς των αστικών τάξεων. Παλεύουμε ενάντια στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό που είναι

αντιδραστικός και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου και έχει σαν αντικείμενο τους ανταγωνισμούς των αστικών τάξεων για τις ΑΟΖ, για την γεωπολιτική τους αναβάθμιση στο πλαίσιο των ιμπεριαλιστικών σχεδίων και ανταγωνισμών. Είμαστε αντίθετοι στον επικίνδυνο άξονα ΗΠΑ-Ισραήλ-Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου. Έξω από NATO και ευρωστρατό, κλείσιμο των βάσεων. Δίκαιη βιώσιμη λύση στο Κυπριακό για Κύπρο χωρίς ελληνικό και τουρκικό στρατό και αγγλικές ή άλλες βάσεις, με εξασφαλισμένα τα δικαιώματα των λαών της Κύπρου να αποφασίσουν για την τύχη τους. Όχι στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στα Βαλκάνια. Παλεύουμε ενάντια στον εθνικισμό που προσπαθεί να σηκώσει κεφάλι με αφορμή το «όνομα της Μακεδονίας». Να μην αφήσουμε την ελληνική κυβέρνηση να γίνει ο «νονός» των Βαλκανίων. Ίσα πολιτικά και θρησκευτικά δικαιώματα στις μειονότητες.

- Καμιά ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση των δημόσιων αγαθών. Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση, με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο όλων των τραπεζών και των μονάδων στρατηγικής σημασίας, λειτουργία τους για τις κοινωνικές ανάγκες. Να περάσουν στα χέρια τω εργατών με στήριξη των εργατικών καταλήψεων μονάδων που εγκαταλείπουν οι καπιταλιστές.
- Παλεύουμε ενάντια στις κατασχέσεις, τους πλειστηριασμούς, στην οικονομική βία σε βάρος της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Κατάργηση των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών, νομοθετική κατοχύρωση του ακατάσχετου της πρώτης λαϊκής κατοικίας, διαγραφή των χρεών ανέργων και φτωχών προς τράπεζες, κράτος, δήμους, ταμεία. Κατάσχεση της περιουσίας των καπιταλιστών που κλείνουν επιχειρήσεις ή και αφήνουν απλήρωτους εργαζόμενους και ασφαλιστικά ταμεία.
- Δουλειά στους ανέργους και πολύπλευρη στήριξή τους ενάντια στη μάστιγα της ανεργίας.
- Ριζική αύξηση της φορολόγησης του πλούτου, του κεφαλαίου, των εφοπλιστών και της εκκλησίας. Αγώνας ενάντια στη φοροληστεία εργαζομένων και φτωχών.
- Υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργατών γης, στήριξη της μικρής και μεσαίας αγροτιάς και των πρωτοβάθμιων συνεταιρισμών της, στην κατεύθυνση της φτηνής και ποιοτικής αγροτοδιατροφικής επάρκειας του λαού.
- Πάλη για τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα της εποχής μας ενάντια στην πολιτική αντίδραση. Πάλη ενάντια στην ιδεολογική τρομοκρατία του κεφαλαίου και των ιδιοκτητών ΜΜΕ.
- Δικαιώματα, άσυλο, ανοιχτά σύνορα, ελευθερίες για πρόσφυγες και μετανάστες, ενάντια στη γκετοποίηση, τις απελάσεις και τη δολοφονική αντιμετώπισή τους από ΕΕ και κυβέρνηση. Κάτω η ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας-Ελλάδας.
- Πάλη για τη συντριβή των φασιστικών και ρατσιστικών συμμοριών, της Χρυσής Αυγής και των κρατικών και επιχειρηματικών στηριγμάτων της.
- Δημόσια, δωρεάν και ελεύθερη πρόσβαση σε παιδεία, υγεία, πρόνοια για όλους (ντόπιους, πρόσφυγες και μετανάστες).
- Παλεύουμε ενάντια στην καταπίεση και το σεξισμό, ενάντια σε κάθε μορφή διάκρισης και βίας λόγω φύλου-σεξουαλικού προσανατολισμού.

Το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα που διαμόρφωσε και παρουσίασε η ANΤΑΡΣYA, από τη πρώτη στιγμή της δημιουργίας της, επηρέασε και καθόρισε τα αιτήματα και τους στόχους πάλης όλης της αριστεράς. Η διαγραφή του χρέους, η διεθνιστική ρήξη – αποδέσμευση από ΕΕ

και ευρώ, ο εργατικός έλεγχος είναι μερικά από τα αιτήματα που υιοθετούνται από ευρύτερα κομμάτια της αριστεράς και του κινήματος.

Η ΑΝΤΑΡΣΙΑ θα αναλάβει αυτοτελή καμπάνια προώθησης και ενημέρωσης για το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα με στόχο όχι μόνο να γίνει γνωστό σε ακόμη πλατύτερα κομμάτια της εργατικής τάξης και του λαού αλλά, πολύ περισσότερο, νικηφόρο όπλο στη πάλη των πρωτοπόρων αγωνιστών στους χώρους δουλειάς και εκπαίδευσης, στα συνδικάτα, στη νεολαία, στις γειτονιές, στην ύπαιθρο. Μ' αυτό τον τρόπο θα συνδεθεί ζωντανά με τους αγώνες που δίνει σήμερα η εργατική τάξη, ώστε και οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να το κατακτούν μέσα από την εμπειρία τους και να συγκροτούνται σε υποκείμενο της κοινωνικής αλλαγής.

Ταυτόχρονα, επιδιώκουμε να συσπειρώνονται γύρω από το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και ευρύτερες πολιτικές δυνάμεις, ρεύματα και αγωνιστές, ώστε να συμβάλλουν με την δράση και τις ιδέες τους στην αλλαγή του συσχετισμού στην κοινωνία και την αριστερά.

40. Ορισμένα ιδεολογικά ζητήματα της πάλης σήμερα

Με την υπογραφή των μνημονίων, αλλά και ακόμα περισσότερο με την **μονιμοποίηση του καθεστώτος της επιτροπείας** με διάφορες μορφές **σε βάθος δεκαετιών** (το λιγότερο μέχρι το 2060) και την αντιδραστική μετεξέλιξη της ΕΕ επιβεβαιώνεται η σημασία και το βάθος του ρόλου της «επιτροπείας», σαν ειδική μορφή άσκησης της εξουσίας του κεφαλαίου και της σχέσης εθνικού-διεθνικού στις μέρες μας. Παλεύουμε για την κατάργηση των μνημονίων και της επιτροπείας κατανοώντας ότι **αποτελούν την ειδική μορφή που πήρε στην χώρα μας η επιβολή των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων από την συμμαχία ντόπιου και ξένου κεφαλαίου**. Ότι αποτελεί τόσο «εσωτερική ανάγκη» του ελληνικού καπιταλισμού για να χτυπήσει το εργατικό κίνημα όσο και του ευρωπαϊκού για να σταθεροποιήσει την νομισματική ενοποίηση. Παλεύουμε ενάντια στην επιτροπεία από τη σκοπιά των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων, της λαϊκής κυριαρχίας, της ανεξαρτησίας και της απελευθέρωσης του «έθνους των εργαζομένων» από τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, αποκαλύπτοντας το ταξικό συμφέρον που κινεί αυτή την πολιτική. Η μάχη κατά των μνημονίων και της επιτροπείας στρέφεται ενάντια σε όλους τους εκμεταλλευτές, εγχώριους και ξένους.

41. Πάνω σε αυτή την βάση διαμορφώνεται η πολιτική απεύθυνση της ΑΝΤΑΡΣΙΑ προς τους εργαζόμενους και προς όλες τις δυνάμεις που παλεύουν για τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα σε λογική ρήξης με το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ και τον ιμπεριαλισμό, για μια σοσιαλιστική χειραφετητική προοπτική, για μια άλλη αριστερά, **για την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου**.

Το πρόγραμμα, η προοπτική και η πρακτική του «αντικαπιταλιστικού μετώπου» στρέφονται ενάντια στους βασικούς νόμους του συστήματος (της κυριαρχίας της εκμετάλλευσης, του κέρδους, των αγορών, της ανταγωνιστικότητας, παραγωγικότητας κλπ). Έχει πολιτική ρήξης με την αστική τάξη και το κράτος της, με επαναστατική κατεύθυνση και ηγεμονία. Έχει ως τελικό στόχο την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της. Προσεγγίζει την επανάσταση μέσα από την πάλη για την υλοποίηση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, την οργάνωση και ωρίμανση των δυνάμεων για αυτήν.

Δρόμοι για την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου όπως αυτοί καθορίστηκαν από την 3η Συνδιάσκεψη είναι: i) πρωτοβουλίες κοινής δράσης στα πλαίσια του αγωνιστικού μετώπου, ii) πολιτικές πρωτοβουλίες και πολιτικός συντονισμός σε κεντρικά μέτωπα της ταξικής πάλης με στόχο τη συσπείρωση δυνάμεων, iii) πρωτοβουλίες διαλόγου για το αντικαπιταλιστικό

μέτωπο/πόλο. iv) οι συνολικές προτάσεις πολιτικής συνεργασίας, των αντικαπιταλιστικών, αντιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ δυνάμεων.

Η οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου αποτελεί μια ολόκληρη κοινωνική και πολιτική διαδικασία. Δεν είναι μια ζαριά. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκει επομένως να συμβάλλει στο να ωριμάζουν οι προϋποθέσεις μιας τέτοιας πορείας. Στο μετασχηματισμό των πιο πρωτοπόρων τάσεων του κινήματος, ώστε να προσεγγίζουν το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. Επιδιώκει να επιδράσει στο ήδη υπάρχον δυναμικό της αντικαπιταλιστικής και της επαναστατικής αριστεράς ώστε να συμβάλλει αποφασιστικά στην πορεία του αντικαπιταλιστικού μετώπου. Επιδιώκει την ουσιαστική ανάπτυξη - αναβάθμιση της ίδιας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ώστε να μπορέσει να παίξει το ρόλο που της αναλογεί σε μια τέτοια πορεία από την άποψη της προγραμματικής επάρκειας, της λαϊκής γείωσης, της ελκτικής δημοκρατικής δομής και λειτουργίας και της οργανωτικής ικανότητας. Για τον λόγο αυτό η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ανοιχτή στην ένταξη νέων δυνάμεων στις γραμμές της

42. Σε αυτή την κατεύθυνση επιδιώκει να συμβάλλει και μέσα από την πρόταση *«Για ένα κοινό πολιτικό βηματισμό, την κοινή δράση, τον διάλογο και την πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών, αντιμπεριαλιστικών, αντι-ΕΕ δυνάμεων και των δυνάμεων της ανατροπής»*, όπως αυτή διαμορφώθηκε στο ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ το Γενάρη του 2016 και στην οποία επιμένουμε.

Η πρόταση αυτή έχει ως βάση της το πλαίσιο πολιτικών στόχων του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Κινείται σταθερά στην κατεύθυνση της σύγκρουσης με την αστική τάξη, την ΕΕ, τον ιμπεριαλισμό και τους φορείς τους. Απορρίπτει την κρατική διαχείριση και την λογική της «αριστερής» ή άλλης κυβέρνησης μέσα στα πλαίσια της «συνέχειας του κράτους» και των ιμπεριαλιστικών οργανισμών. Στοχεύει στο μετασχηματισμό της κοινωνίας σε σοσιαλιστική κατεύθυνση, διαχωριζόμενη από «ενδιάμεσες λύσεις» και αυταπάτες φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού.

Δεν θέτει ως προαπαιτούμενο την υποχρεωτική σύνδεση της συνεργασίας με την προοπτική του πόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, ούτε ως προϋπόθεση τη συμφωνία για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, αφού δεν πρόκειται για συγκρότηση ενός διαφορετικού από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ αντικαπιταλιστικού μετώπου ή υποκατάσταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η οποία διατηρεί την αυτοτέλειά της και αναπτύσσεται ώστε να επιδρά θετικά σε όλη αυτή την διεργασία.

Μέσα από υλοποίηση μιας τέτοιας πολιτικής συνεργασίας θα συγκεντρώνονται δυνάμεις γύρω από τους βασικούς στόχους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, θα ενισχύεται η λαϊκή κινητικότητα, θα δημιουργείται μια νέα ελπίδα στους εργαζόμενους, θα ωριμάζουν οι προϋποθέσεις για τον αντικαπιταλιστικό πόλο και για ευρύτερες ανακατατάξεις στην αριστερά. Για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι εξίσου σημαντικές οι πρωτοβουλίες για την κοινή δράση και οι κάθε μορφής πολιτικές πρωτοβουλίες. Είναι σημαντικό να προχωρούν παράλληλα και να αλληλοεπηρεάζονται.

43. Η πρόταση «πολιτικής συνεργασίας» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ απευθύνεται στο ευρύ και αντιφατικό εκείνο φάσμα δυνάμεων αντικαπιταλιστικού, αντιμπεριαλιστικού, αντιΕΕ και αντιδιαχειριστικού προσανατολισμού που υπάρχει σήμερα στην αριστερά.

Σε αγωνιστές που έχουν αποχωρήσει από τον ΣΥΡΙΖΑ, ή δυνάμεις που προέρχονται από ρεφορμιστικά ρεύματα και αναζητούν με τον δικό τους τρόπο και διαδρομές προς τα αριστερά και στις μαχόμενες πρωτοπορίες του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Η πρόταση για την «πολιτική συνεργασία» απευθύνεται σε δυνάμεις που τείνουν να υπερβούν το όριο της διαχειριστικής λογικής και κινούνται σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Για τις δυνάμεις του ΚΚΕ

και της ΛΑΕ με βάση το περιεχόμενο της πολιτικής τους, την κατεύθυνση της μετωπικής τους πρότασης, τις δυνάμεις που απευθύνονται και την κινηματική τους πρακτική δεν υπάρχουν προϋποθέσεις εφ' όλης της ύλης πολιτικής συνεργασίας.

Με τις δυνάμεις αυτές καθώς και με τις άλλες μαχόμενες αριστερές δυνάμεις, επιδιώκουμε με επιμονή την κοινή δράση μέσα στο μαζικό κίνημα, τον πολιτικό συντονισμό σε κρίσιμα μέτωπα της ταξικής πάλης και τον διάλογο, επιδιώκοντας να κερδίσουμε δυνάμεις τους προς την αντικαπιταλιστική προοπτική.

44. Η πρωτοβουλία «Για ένα κοινό πολιτικό βηματισμό, την κοινή δράση, τον διάλογο και την πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών, αντιμπεριαλιστικών, αντι-ΕΕ δυνάμεων και των δυνάμεων της ανατροπής» όπως και αυτή για την «κοινή δράση», βρήκε ανταπόκριση σε σημαντικό κομμάτι αγωνιστών της βάσης της αριστεράς.

Παρόλα αυτά διαπιστώνουμε ότι στα ρεύματα που εγκαταλείπουν τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και τις δυνάμεις που προέρχονται από αυτόν, η πολιτική και οργανωτική ρήξη **δεν σημαίνει αυτόματα** και ιδεολογική μετατόπιση προς μια πιο βαθιά αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Πολλά ζητήματα παραμένουν αξεκαθάριστα και θολά, συνυπάρχουν αριστερές αντικαπιταλιστικές και διαχειριστικές/ρεφορμιστικές αντιλήψεις. **Γι' αυτό απαιτείται να αποφύγουμε τόσο την απογοήτευση και την παραίτηση, την υπόκλιση στις αντιφατικές απόψεις που υπάρχουν στα ρεύματα αυτά, τον σεχταρισμό και την ανυπομονησία.**

Σε ό,τι αφορά τις οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις και ρεύματα, αναδείχθηκε η δυνατότητα μιας συμφωνίας πάνω σε στόχους του προγράμματος της πολιτικής πρότασης χωρίς, όμως, συνολικά να έχουν ξεπεραστεί οι προγραμματικές διαφορές, αλλά κυρίως χωρίς να αποτυπώνεται μια επιλογή στήριξης ενός μετωπικού βήματος για την πολιτική συνεργασία των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντιμπεριαλιστικής αντι-ΕΕ αριστεράς.

Με βάση όλα τα παραπάνω η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα **συνεχίσει την πολιτική της πρωτοβουλία, με στόχο ένα νέο και ορατό βήμα συσπείρωσης δυνάμεων που κινούνται σε αντικαπιταλιστική, αντιμπεριαλιστική, αντιδιαχειριστική κατεύθυνση, με έμφαση στην «από κάτω» συσπείρωση αγωνιστών και ρευμάτων, αλλά και με ανοιχτή πρόσκληση σε δυνάμεις και ρεύματα.**

45. Η πρόταση πολιτικής συνεργασίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έχει σχέση με εκλογικές στοχεύσεις. Είμαστε αντίθετοι σε λογικές που αντιλαμβάνονται τις εκλογικές προτάσεις και συνεργασίες «αυτονομημένα», με ευκαιριακά κριτήρια κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης.

Επιμένουμε ότι η μαχόμενη αριστερά πρέπει να ρίξει όλο της το βάρος στους αγώνες ενάντια στο σφαγείο που οδηγεί τους εργαζόμενους και το λαό η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, χωρίς να περιμένει την τιμωρία της κυβέρνησης από τις κάλπες ή την εκλογική της ενίσχυση αυτονομώντας τους εκλογικούς στόχους από το αναγκαίο πολιτικό περιεχόμενο γεγονός που οδηγεί σε καιροσκοπικές συμμαχίες χωρίς αρχές.

Σε κάθε περίπτωση το πρόγραμμα και το εύρος των δυνάμεων που απευθυνόμαστε για την πρόταση πολιτικής συνεργασίας θα αποτελέσουν και την βάση της εκλογικής μας τακτικής σε περίπτωση προκήρυξης εκλογών. Δεν έχουμε διαφορετική τακτική στις εκλογές και διαφορετική στις πολιτικές συνεργασίες.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρωτοστατώντας ενωτικά και μαχητικά στους αγώνες και στο συντροφικό διάλογο για την επικαιρότητα του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος, διαμορφώνει τις συνθήκες ώστε η όποια συζήτηση προκύψει για εκλογική - πολιτική συνεργασία με άλλες δυνάμεις να γίνει με όρους προωθητικούς για την ταξική πάλη και τον αντικαπιταλιστικό

προσανατολισμό του δυναμικού που έχει αποδεσμευτεί ή αποδεσμεύεται από τον ΣΥΡΙΖΑ και αναζητάει εναλλακτική.

Η αυτοτέλεια και η ανεξάρτητη παρουσία της ANΤΑΡΣΥΑ σε όλα τα επίπεδα (και στις εκλογές) είναι αδιαπραγμάτευτη αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι στεκόμαστε σε «γραμμή άμυνας». Αντίθετα, απλώνουμε με αυτοπεποίθηση το χέρι για να τραβήξουμε και άλλες δυνάμεις στην πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Δ. Για μια ANΤΑΡΣΥΑ μαζική, δημοκρατική

46. Το πολιτικό και οργανωτικό δυνάμωμα της ANΤΑΡΣΥΑ, η επέκταση της επιρροής της και η δυνατότητα της να κινητοποιεί, εξαρτώνται από τέτοιες πολιτικές πρωτοβουλίες. Αυτές είναι το οξυγόνο που θα δώσουν ζωή και χώρο στις τοπικές και κλαδικές επιτροπές να αναπτύξουν τη συζήτηση, τη δράση και τις πρωτοβουλίες τους.

Η ANΤΑΡΣΥΑ συγκροτήθηκε σαν μέτωπο οργανώσεων και αγωνιστών που προέρχονταν από διαφορετικές παραδόσεις και ιστορικές πορείες στο χώρο της επαναστατικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Αυτός ο χαρακτήρας της πρέπει να περιφρουρηθεί.

Για να ανταποκριθεί η ANΤΑΡΣΥΑ στις αυξημένες απαιτήσεις της περιόδου αλλά και τις διευρυμένες δυνατότητες, πρέπει αναπτυχθεί αριθμητικά, να ανασυγκροτηθεί, και να μετασηματιστεί σε ένα πιο ενωμένο και αναβαθμισμένο αντικαπιταλιστικό μέτωπο, με ζωντανή ουσιαστική και δημοκρατική εσωτερική ζωή που θα εμπνέει και θα ελκύει τους αγωνιστές που απομακρύνονται από κυβερνητικές αυταπάτες, αποστοιχίζονται από ρεφορμιστικά ρεύματα και στρέφουν το βλέμμα τους σε αυτήν.

Στην 3η συνδιάσκεψη συζητήθηκε ο καθοριστικός ρόλος των κλαδικών επιτροπών στην απόκτηση δεσμών με την εργατική τάξη και τη συγκροτημένη παρέμβαση στο εργατικό κίνημα. Οι αντικειμενικές δυσκολίες που υπάρχουν κυρίως στους χώρους του ιδιωτικού τομέα, αλλά και υποκειμενικές πολιτικές αδυναμίες όπως η «στενή συνδικαλιστική παρέμβαση», η υποτίμηση της αυτοτελούς πολιτικής παρέμβασης της ANΤΑΡΣΥΑ στους εργασιακούς χώρους, έχει οδηγήσει στον μαρασμό των κλαδικών επιτροπών και στην ανυπαρξία πρωτοβουλιών για τη συγκρότηση νέων. Η τακτική λειτουργία της κλαδικής Δημοσίου, και η συμβολή που έχει, δείχνει ότι τα πράγματα μπορούν να πάνε και αλλιώς.

Με ευθύνη του ΠΣΟ και κυρίως της ΚΣΕ δεν συγκροτήθηκαν οι γραμματείες επεξεργασίας και εξειδίκευσης θέσεων για το πρόγραμμα, το δημοκρατικό-αντιφασιστικό, τη νεολαία, το αγροτικό, ενώ δεν λειτούργησε η οργανωτική επιτροπή, παρά το ότι συγκροτήθηκε. Η συνδικαλιστική γραμματεία, αν και συγκροτήθηκε με καθυστέρηση, συνέβαλλε ως ένα βαθμό στη συνάντηση του δυναμικού μας τη συζήτηση και το σχεδιασμό της παρέμβασης των δυνάμεων της ANΤΑΡΣΥΑ, μπροστά σε κρίσιμες μάχες όπως π.χ. αυτή ενάντια στην αξιολόγηση.

Σοβαρές αδυναμίες, με ευθύνη της ΚΣΕ παρουσιάζει η παρουσία στα ΜΜΕ, η λειτουργία του γραφείου τύπου και η λειτουργία του site, το οποίο λειτουργεί χάρη στην εθελοντική προσφορά 1-2 συντρόφων. Αδυναμία είναι ότι υποτιμήθηκε από την ΚΣΕ και δεν έγινε εφικτή η ανεύρεση χώρου για τα γραφεία της ANΤΑΡΣΥΑ, όπως και το ότι μέχρι τώρα δεν προχώρησε καθόλου η συζήτηση για το μέσο πολιτικής έκφρασης της ANΤΑΡΣΥΑ (έντυπο ή ηλεκτρονικό).

Η λειτουργία του ΠΣΟ υπήρξε τακτική, όμως η συζήτηση σε αυτό, παρά το ότι υπήρξε ουσιαστική και εστιασμένη σε άμεσα ζητήματα των πολιτικών εξελίξεων και του κινήματος, σε μικρό βαθμό συμπεριελάμβανε τον προβληματισμό για την δράση και τον σχεδιασμό των τοπικών και

κλαδικών επιτροπών. Επίσης δεν προχώρησε ο καταμερισμός ευθυνών των μελών του ΠΣΟ, ως αποτέλεσμα της μη λειτουργίας των γραμματειών και δεν αναβαθμίστηκε ουσιαστικά ο οργανωτικός του ρόλος.

Η ΚΣΕ είχε τακτική λειτουργία με σταθερή συμμετοχή της πλειοψηφίας των μελών της και με στοιχειώδη καταμερισμό και χρεώσεις ευθυνών και τομέων. Βήματα έγιναν, παρά τη μη λειτουργία της οργανωτικής επιτροπής, στην άμεση ενημέρωση των τοπικών επιτροπών και στην επαφή με αυτές, ιδιαίτερα όταν προέκυπταν ζητήματα που αφορούσαν συγκεκριμένους χώρους ή περιοχές. Παρ' όλα αυτά, δεν έλειψαν προβλήματα που αποτιμούσαμε και στην προηγούμενη συνδιάσκεψη, μη έγκαιρη τοποθέτηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ακόμα και σε θέματα που δεν υπήρχαν διαφωνίες, ελλειμματική σύνδεση με τις τοπικές επιτροπές κ.ά.

Θέλουμε μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ:

- μαζική και μαχητική με δυνατές κλαδικές και τοπικές επιτροπές, που θα συζητάνε συλλογικά και θα οργανώνουν τη δράση τους στο τομέα ευθύνης τους. Με συχνές δημοκρατικές διαδικασίες, συνελεύσεις, συνεδριάσεις συντονιστικών επιτροπών κλπ που θα είναι «ανοιχτές» και ελκυστικές για ένα πλατύ δυναμικό νέων και παλιότερων αγωνιστών/τριών.
- δημοκρατική, με έμφαση στην ενωτική και συνθετική λειτουργία, αλλά και τη δυνατότητα οι διαφορετικές απόψεις που υπάρχουν στο εσωτερικό της να μπορούν να εκφράζονται και να «μετριοούνται» πολιτικά μέσα από κατάθεση ξεχωριστών προτάσεων-ψηφοδελτίων και αναλογικής εκπροσώπησης τους στα εκλεγμένα όργανα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Με μέριμνα για την δυνατότητα εκλογής ανένταχτων συντρόφων ώστε να εξασφαλίζεται πλήρως η δημοκρατική αρχή του 1 μέλος 1 ψήφος, η ανοιχτή και συντροφική συζήτηση και αντιπαράθεση απόψεων.

Με διαδικασίες σύνθεσης και –ει δυνατόν- ομόφωνες αποφάσεις, αλλά και συμφωνία στην ενιαία εμφάνιση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τα σύμβολά της με βάση τις αποφάσεις της.

Η 4η Συνδιάσκεψη προσαρμόζει τους κανόνες λειτουργίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε αυτή την κατεύθυνση.